Maurice de Moulins

SPÂNZURATUL DE LA RANCHUL 27

COLECȚIA WESTERN

Maurice de Moulins

SPÂNZURATUL DE LA RANCH-ul 27

Traducere de
C. APOSTOL

Ediţie revizuită

COLECTIA WESTERN

CAPITOLUL I.
CABANA DIN PRERIE

— Câinoasă vreme!… De-o ţine aşa, ne plouă toată noaptea…

— Asta ne mai lipsea!… *Round-up*-ul[1] încă nu-i gata. Mă întreb: cum o să mai isprăvim marcarea vitelor, pe mocirlă?

Aşezându-se pe vine lângă foc, Zeke Morgan îşi sublinie cuvintele cu un mormăit semnificativ; apoi, răsucindu-şi nervos lunga mustaţă roşiatică între degetele osoase, şi cu unghii ascuţite ca nişte gheare, urmă:

„Am spus şi am răspus: nu-i a bună să tocmeşti la lucru un indian… Ca şi cum n-ar fi destui c*owpunchers* în ţinutul Montanei… Cu şomajul de aici găseşti oameni cu sutele şi pe un preţ de nimica… Nu-i aşa, Bud?

Cel căruia i se adresase, un omuleţ burtos, scurt în picioare, dădu din cap afirmativ şi privirea lui ţintea un al treilea personaj care, cu ochii pe jumătate închişi, părea că nu dă nicio atenţie convorbirii înfiripate între cei doi *cowpunchers* din echipa ranch-ului 27.

Vântul bătea cu turbare, şi răbufnirile de ploaie pe care le aducea, pătrundeau în adăpost şi prefăceau în mocirlă pământul bătătorit pe care şedeau oamenii.

— Şi când te gândeşti că pe aşa răpăială nebună n-

[1] Adunatul cirezilor de pe păşunile imense de prin ponoarele şi coclaurile Westului sălbatic.

avem uşă; continuă vlăjganul Zeke. Nici porcul n-ar sta în aşa cocină.

— Dar nu e decât un simplu adăpost unde putem înnopta când suntem la prea mare depărtare de ranch... Recunoaşte şi tu, doar nu era *boss*-ul[2] să ridice pe locul ăsta un palat pentru o adăpostire de câteva ceasuri o dată pe an.

— De bună seamă! Stăpânul are alte griji pe criza blestemată de acu!... Şi apoi e de plâns situaţia crescătorilor ce nu-şi pot vinde vitele... Tu ce zici, măi Alb-ca-Neaua?

Rostind ultimele cuvinte, Zeke uriaşul se întoarse uşor, adresându-se unui negru strălucitor la piele şi preocupat foarte cu fiertura de pe foc.

Africanul, un vlăjgan bine legat, în vârstă de vreo treizeci de ani, schiţă un zâmbet, care scoase la iveală un şirag de dinţi sănătoşi de o imaculată albeaţă şi răspunse:

— Jeroboam zicem că Kentucky încă lipseşte... Fasole fierbem prea mult... Miroseştem ars... nu certat voi săracul negru... dacă bucătărie nu bun estemi...

— Fasole!.. Iar fasole!... Mereu fasole! izbucni morocănos Zeke. Mi s-a făcut lehamite nu alta!..

— Aida-aide, *old boy* – interveni conciliant Bud, bătând prieteneşte pe umăr pe vecinul indignat. N'oi fi vrând ca la o depărtare de peste douăzeci de mile de „ranch” să ţi se servească fazan?!

— Fazan?... Naiba să vă ia pe amândoi, cu fazanul vostru cu tot. La dreptu vorbind nici nu prea ştiu ce fel de mâncare de peşte mai e şi aia... Vreau numai un singur lucru, şi anume: ca Jeroboam, zis şi „Alb-ca-

---

[2] stăpânul.

Neaua”, bucătarul sau mai pe şleau otrăvitorul echipei noastre, să se obişnuiască cu variaţia... Fasole cu bulion, – *corned beef;* bulion cu fasole – tot *corned beef;* cartofi cu sos; sos pe cartofi... mereu aşa la infinit... Uf, ce regim!

— Estem epuri... estem pătărnichii p'aici, obiectă negrul mestecând de zor fiertura... De ce tu nu vânat?

— Retează gluma, Alb-ca-Neaua. Oi fi crezând poate că dup-o trudă istovitoare şi zilnică mai avem tăria să vânăm?... Ce? *round-up-ul* e o jucărie? Nu. E o nesfârşită canoneală ca vitele să fie în cireadă; o zdrobitoare alergătură după vitele ce o iau razna... Şi munca asta se repetă de cum se crapă de ziuă, până la revărsatul serii. Mare mirare că pe urmă simţi numai nevoia nestăpânită de un pic de odihnă...

— De altminteri, noi ne-am putea socoti fericiţi – remarcă filosofic Bud. Gândeşte-te la cei mai mulţi din echipă, siliţi în noaptea asta să rămână la Hackamore-Bluff, ca să păzească vitele înspăimântate de furtună.

— Pe cinstea mea, că-i bine de noi. Avem puţin răgaz – exclamă împăcat Zeke, – întinzându-se. Încă trei zile şi ne întoarcem la stăpân!

În timp ce tustrei stăteau de vorbă aşa, indianul, aşezat pe vine şi el, la câţiva paşi, şedea nemişcat. Din când în când privirea-i sumbră se oprea scrutătoare asupra acestui trio, apoi se cufundă din nou în cugetarea lui adâncă.

Zeke lunganul deznodându-şi punga de tutun, începu a-şi răsuci o ţigară.

— Şi Kentucky tot nu s-arată, bombăni el.

— Desigur că i s-o fi întâmplat ceva.

— Ciudat tip şi Kentucky ăsta! – cuteză Bud să observe mestecând frunza de tutun... Zău că nu-mi

inspiră nicio încredere. Un tip pe care nu l-a mai văzut nimeni şi care totuşi pretinde că se pricepe la toate.

— E adevărat... De când l-a angajat stăpânul să lucreze aici la *round-up,* abia a catadixit de vreo două ori să ne arunce câte o vorbuliţă.

— L-am observat, şi atitudinea lui suspectă, parcă s-ar simţi încolţit… Priveşte bănuielnic în jur…

— Cine ştie!… Poate c-o fi având ceva pe conştiinţă… Îl cunoşti de mai înainte?

— Nu, deloc… M-a mirat chiar că stăpânul l-a angajat tocmai pe el, un necunoscut, pe când mulţi din foştii lui *cowboys* nu izbutesc să-şi agonisească măcar pâinea zilnică.

Jeroboam, întrerupând manipularea linguroiului din fiertură, se apropie de Zeke şoptind:

— Kentucky poate căutat de poliţie… *outlaw*[3], cu nume mincinos… Poate el Gunboat Den…

— Gunboat Den!… vestitul bandit, pe capul căruia s-a pus un preţ aşa de mare? Ce glumă!

— La urma urmelor nu-i chiar aşa de imposibil ce spune Jeroboam, opină Bud. Când te gândeşti, ne găsim la o distanţă de numai cincizeci de mile de frontiera canadiană… Ştii că Gunboat i-a zăpăcit vârtos pe poliţiştii de la Royal Mounted!...[4] De-o reuşi împieliţatul cela să se strecoare în Montana, fii sigur că în curând vom auzi vorbindu-se de el.

Negrul părea oarecum încurajat de opiniile ambilor vecini.

— Gunboat estem pezevenghiu ma-a-re!

— Te cred şi eu, Alb-ca-Neaua, confirmă Zeke. De trei ani, se tot trudeşte zadarnic poliţia să-i pună

[3] Bandit scos de sub scutul legii.

[4] Politia Călare din Canada.

cătuşele la mâini… Se joacă cu urmăritorii lui parcă ar avea pe dracu-n el.

— Şi tu crezi că Kentucky şi banditul sunt unul şi acelaşi?

— Păi, n-ar fi la prima încercare banditul. Dacă ai auzit de unele din isprăvile lui, trebuie că-ţi aminteşti de afacerea Vildrose.

— Afacerea Vildrose?… Da, da, mi-aduc aminte… timp de două luni Gunboat a reuşit să treacă drept Şeriful Morton pe care de fapt îl omorâse… A imitat aşa de bine faţa şi felul mortului că niciunul din *deputies*[5] n-a bănuit nimic.

— Numai Nat Kinley, un detectiv trimis special, l-a dat de gol. Dar Nat Kinley, care este un copoi fără de pereche, deşi a reuşit să-l demaşte pe şarlatan, totuşi nu l-a putut împiedica să treacă frontiera…

— Să nădăjduim că a doua oară va fi mai norocos. Unii, susţin că încă nu s-a dat bătut.

Un bubuit întrerupse convorbirea ambilor tovarăşi… Un fulger orbitor sfâşie norii în două, luminând groaznic interiorul adăpostului.

— Trăsnet! – bâlbâi înspăimântat negrul.

— Fireşte că-i trăsnet, amice balaoacheş!… Nu-i nevoie să clănţăneşti… Doar nu pentru întâiaşi dată auzi tunetu'… După înăbuşitoarea zăpuşeală ce-o îndurarăm după prânz, trebuia să te aştepţi la puţintică muzică noaptea asta.

— Da' vitele?…

— Fii liniştit despre asta… Peste cincisprezece din călăreţii noştri au rămas lângă ele… Orice *stampede*[6] e exclus. Mâine, când furtuna se va fi depărtat, vom

[5] Auxiliarii şerifului.

[6] Panica.

putea să ne reîncepem lucrul netulburaţi… Şi-i tot aia. Mare noroc avem, eu şi Bud că ne putem adăposti aici… Desigur că tovarăşii ne invidiază colo în biciuirea ploii.

Cowpuncherul se opri din vorbă, aprinzându-şi tacticos ţigara. Ploaia continua să răpăie violent pe acoperişul adăpostului, curgând în mii de cascade împrejur.

După un răstimp îndelungat, ocupanţii adăpostului îşi dădură seama că ameţiseră. Fulgerele se dezlănţuiau tot mai puternice; tunetele, tot mai cutremurătoare. Cu trăsăturile feţei crispate, negrul închidea pleoapele la fiecare descărcătură cerească. Vântul făcea flăcările să pâlpâie şi ameninţa să stingă focul.

— Fie ce o fi, mormăi Bud… Haide să mâncăm şi fără Kentucky… Mi-e o foame de lup.

— Arsă fasolea, – zise Jeroboam.

— Haidem… Adu fasolea. Dracul când n-are ce mânca, mănâncă şi muşte.

Fără să se mai sinchisească de furtuna ce turbura tot mai mult pe bucătar, ambii *cowpunchers* se instalară în preajma focului, apoi luându-şi gamelele, începură să le umple pofticioşi cu fiertura din ceaun.

Indianul rămăsese neclintit ca o statuie în colţu-i preferat, cufundat în absorbanta-i meditare.

— Vino şi tu… Estem foame la tine, Big Eye, – îşi luă inima în dinţi negrul.

Interpelatul ieşi brusc din imobilitatea lui impresionantă; fără să rostească un cuvânt se ridică şi se aşeză pe vine alături de Bud.

— Ce-i drept, eşti cam zgârcit la vorbă, amice Piele-Roşie – observă *cowpuncherul.* De o jumătate de ceas de când ai venit, nu ţi-ai descleştat gura.

Ochii indianului scânteiau ca doi cărbuni aprinşi.

— Big Eye n-are limba despicată ca babele flecare – obiectă indianul într-o englezească scâlciată.

— De acord! Însă aş dori tare mult să ştiu pe unde te învârtişi astă seară – interveni Zeke vlăjganul care, după ce azvârli ţigara de abia aprinsă, începu a se înfrupta din fasolea cu bulion.

— Big Eye a muncit la marcatul vitelor.

— Ştiu, dar pe unde ai fost de la cinci după prânz? Joe a fost nevoit să te-nlocuiască.

— Big Eye a fost în căutarea unei vaci rătăcite.

— Ce te-am mai înjurat… Dacă era vorba numai de o vacă, ai fi putut să dai de veste vreunuia din ai noştri, care s-ar fi dus în locul tău… Ştii prea bine că ai fost angajat numai pentru iscusinţa ta, la prinsul vitelor cu *lasso*-ul şi la însemnarea lor cu fierul. Data viitoare faci bine să nu te mai depărtezi, fiindcă prezenţa ta e necesară. Fred Melley, şeful echipei, n-a fost mulţumit de loc, te-asigur.

Indianul, tăcu, – zadarnic ar fi încercat cineva să ghicească impresia pe care o produseseră asupra lui aceste dojeni. Îşi umplu şi el gamela cu fasolea fierbinte pe care i-o pusese dinainte negrul.

— Mă miră escapada ta Big Eye – stărui Zeke. E întâiaşi dată când ai şters putina aşa, pe nepusă masă.

— Big Eye are să muncească la nevoie o zi p-asupra, se hotărî să răspundă Indianul. Big Eye nu vrea supere stăpânul.

Cowpuncherul nu mai insistă. Răspunsul flegmatic al indianului îl dezarmă. Continuă să înfulece pofticios, pe când Jeroboam înghiţea şi el voiniceşte, dar tot privind cu teamă înspre uşă.

Se scurseră câteva minute într-o tăcere completă,

turburată doar de clefăitul comesenilor şi de bubuitul tunetului.

— Şi Kentucky tot nu s-a întors – zise înciudat Bud. Trebuie că i s-a întâmplat ceva.

— Linişteşte-te dinspre partea lui, adăugă Zeke convingător… E un pehlivan care ştie să iasă din orice încurcătură.

— Ce-o fi meşterind el spre hotarul de Nord al ranch-ului?… Lipsurile lui tot mai dese, îmi dau de gândit.

— Estem niscai teamă la el… ceva necurat la cuget al lui – observă tuciuriul.

Remarca stârni zâmbete.

— Ia spune drept, amice Făină de Lux. Sunt sigur că nu te-ai supăra să încasezi premiul pus pe capul lui Gunboat.

— Tăcere!… Vine cineva.

Negrul duse numaidecât arătătorul la gură…

— Cineva?!… Unde vezi cineva?

Jeroboam întinse braţul în direcţia unde, la reflexul fulgerului, cei doi *cowpunchers* zăriră silueta unui călăreţ apropiindu-se de cabană. Imediat se auzi un glas puternic înfruntând zgomotul ploii:

— *Whoop!… Hello, old boys!*

— El e, – zise vlăjganul. E Kentucky.

— Amicul nostru Alb-ca-Neaua va putea proceda la arestarea vestitului *outlaw* – glumi Bud.

Faţa negrului se făcuse cenuşie-pământie.

— Nu spunem nimic la Kentucky! băigui el. Pentru Kentucky omoară la Jeroboam… Kentucky om rău estem.

— Ţine-ţi cumpătul *old-chap* – îl sfătui Zeke. Vom fi muţi ca un mormânt.

Convorbirea urmă câteva minute, până când în prag

se ivi o siluetă viguroasă. După ce descălecase, şi-şi aruncase şaua pe umăr, călăreţul se scutură ca un câine plouat şi înaintă câţiva paşi.

— *God almighty*…[7] Era şi timpul să ajung! – mormăi noul venit punându-şi harnaşamentul umed într-un colţ… Parcă a venit potopul, adăugă el. Mâine trebuie să îmbarcăm vitele în corabia lui Noe.

— Tocmai ne întrebam ce-o fi cu tine – zise Bud.

— Ei bine, acu' v-aţi liniştit… Fusei pe hotarul de miază-noapte.

— Desigur că-n căutarea vreunui *outlaw?*

Noul venit nu-şi putu stăpâni o tresărire. Sprâncenele i se încruntaseră brusc şi privirile lui se îndreptară cu o expresie întunecată spre Bud, care şoptise vecinului său ceva.

Ca să evite cu orice preţ înveninarea discuţiei, Zeke lunganul pofti pe Kentucky să vie să se încălzească lângă foc. Apa tot mai şiruia de pe hainele lui şi la picioarele lui se adunase o mică băltoacă.

— Halal noapte pentru *cowpunchers-ii* din Hackamore- Bluff… mormăi Kentucky. Zău că ne putem socoti fericiţi, toţi cinci, văzându-ne aici.

— Fiecare la rândul lui… Trei nopţi în şir tot p-afară stăturăm… Dar destul cu flecăreala… Pun prinsoare că aduci de la drum o foame îndrăcită.

— Pe legea mea c-aveţi dreptate… Dar ce-i cu tine, Alb-ca-Neaua? Tremuri – spuse Kentucky întorcând capul spre bucătar care nu-şi putea lua ochii de la el.

— E cam nervos astă seară Alb-ca-Neaua, – lămuri răutăcios Bud privind pe negru. Ş-apoi atmosfera e încărcată de electricitate.

Kentucky părea că săvârşise o călărie lungă. Nu

[7] Dumnezeule atotputernic!

numai pe îmbrăcămintea lui ci şi pe încălţăminte rămăseseră straşnice urme de noroi.

— Constat că te-ai aventurat prin coclauri îndepărtate – cuteză Zeke să observe, scrutând minuţios pe noul venit.

— Ce-ţi pasă? obiectă morocănos Kentucky. Eşti acu mai curios ca oricând.

— *By Jove…* n-am de fel intenţia de a te necăji. Nu de alta, însă nu-mi stă în obicei să mă interesez de ocupaţiile altora.

— Îţi admir scrupulozitatea, *old chap.* Cât despre mine, îţi mărturisesc că nimic nu mă împiedică să împărtăşesc altora îndeletnicirile mele de peste zi… Sunt însă unii oameni cari nu pot spune la fel.

— Ce vrei să insinuezi?

— Doamne!… nimic!… Ştiu atât că-ţi risipeşti puterile întru apărarea intereselor stăpânului nostru, căci altminteri nu te-ar mai ţine în serviciu.

În cursul discuţiilor, Big Eye stătu nemişcat la locul său fără a rosti o iotă măcar. Atât numai că la apariţia lui Kentucky ochii lui străluciseră ciudat o clipă.

Apostrofele dintre Zeke şi Kentucky s-ar fi înveninat peste măsură, dacă Jeroboam nu ar fi exclamat pe un ton înfricoşat:

— Auziţi voi!… Estem glas de femeie afară în noapte!

CAPITOLUL II.
INDIANA

Ocupanţii cabanei trăgeau cu urechea nemişcaţi… Ploaia se mai domolise, fulgerul şi tunetul de asemenea… De pe acoperişul de crengi picurau stropi mărunţi.

— Straniu lucru – întrerupse deodată Kentucky tăcerea, pare-mi-se că prind ecoul unui trap.

— Aşa-i! S-apropie cineva.

Toţi îşi aţintiră privirile la intrarea colibei.

În sfârşit o voce spintecă sfâşietor văzduhul.

— Jeroboam spus bine… Glas de femeie – repetă bucătarul negru.

Big Eye tresări involuntar, dar tovarăşii lui, extrem de intrigaţi în momentul acesta, nu băgară de seamă.

— *Whoop!* – strigă Zeke. Pe aici… Vino încoa!

— O fi vreun cowboy din echipă – opina Bud.

— Nu se mai aude nimic – spuse Kentucky.

Într-adevăr strigătul se stinsese.

— Şi totuşi nu mi s-a năzărit, insistă Zeke lunganul.

Deodată indianul sări de la locul lui, îmbrânci înlături pe cei doi *cowpunchers* care-i stăteau în cale şi fără să răspundă la întrebările camarazilor lui, se năpusti afară în furtună şi dispăru în beznă.

— *God almighty…* Ce-o fi vrând să facă Big Eye? –

întrebă uimit careva.

— Să vadă dacă e într-adevăr cineva, lămuri Kentucky.

Trecură câteva minute într-o aşteptare încordată, apoi Bud exclamă:

— Se întoarce Big Eye!

Cowpunchers-ii putură distinge în curând silueta indianului care venea alergând, cu o povară în braţe.

— *By Jove!* O femeie! – izbucniră tuspatru deodată.

Indianul intră în cabană purtând ca pe un fulg misterioasa-i povară şi o depuse cu o nesfârşită băgare de seamă lângă foc. Apoi, surd la zecile de întrebări ale vecinilor lui, începu să fricţioneze viguros mâinile îngheţate ale nefericitei.

— O femeie – exclamă Bud care nu-şi putea crede ochilor.

— O indiană – adăogă Zeke. – O cunoşti, Big Eye? E din tribul tău.

Pielea-roşie nu răspunse, ba chiar împiedică cu bruscheţe ajutorul binevoitor al lui Kentucky.

Indiana părea să aibă şaisprezece ani cei mult. Faţa ei, cu ovalul foarte pur şi cu ochii închişi, era încă udă de stropi de ploaie, şi pe umeri se resfira în cascadă părul ei lung de culoarea abanosului.

Cowpunchers-ii erau foarte intrigaţi de prezenţa acestei fete atât de tinere. Ştiau că Rezervaţia tribului „Picioarelor Negre” se găsea la peste cincizeci de mile de acolo, în preajma frontierei canadiene. Pentru ca această indiană să se fi hotărât să vină tocmai în meleagurile acestea înfruntând furtuna, trebuia să fi fost împinsă de un motiv din cele mai grave.

În sfârşit Zeke lunganul se hotărî să rupă tăcerea:

— Big Eye, o cunoşti pe tânăra asta?

— Am găsit-o leşinată în noroi – răspunse indianul, evitând curiozitatea lunganului. Calul ei se oprise alături…

— Nu-i din tribul tău? insistă Zeke.

Indianul întrerupse pe *cowpuncher* cu un gest scurt.

Pieptul tinerei se ridică uşor de câteva ori; apoi se auzi un suspin adânc.

— Rachiu! – ceru îndată indianul.

Negrul se grăbi numaidecât să-i întindă un bidon pe care Big Eye îl apropie de gura protejatei lui.

Kentucky îngenunche şi ridică puţin capul indianei. În timpul acesta Big Eye descleştă cu cuţitul lui de vânătoare fălcile fetei.

După multă trudă, reuşiră, căci tânăra înghiţi câteva picături din licoarea înviorătoare. Faţa necunoscutei se crispă într-o strâmbătură de suferinţă… Pleoapele ei se întredeschiseră şi privirile ei adânci se îndreptară spre indian şi tovarăşul lui.

Toţi răsuflară uşuraţi.

— Sărăcuţa de ea, e sleită – spuse Bud. Trebuie că a galopat mult.

De pe buzele umede încă scăpă un nou suspin, şi ochii ei se opriră asupra lui Kentucky cu o expresie de nespusă uimire şi groază:

— Gunboat! îngână ea încet.

Instantaneu, Zeke impuse vecinului său tăcerea. Bud se supuse. Se priveau uimiţi.

„Gunboat! – repetă la fel indiana, lăsând capul să cadă pe braţul salvatorului ei, care îi şopti ceva la ureche – ceva neauzit de urechile iscoditoare. Apoi, în ciuda indiscreţilor, tânăra adormi repede.

— Oboseala şi emoţia au fost peste puterile ei, – declară Kentucky, care nu observase mimica

semnificativă a *cowpunchers*-ilor aflaţi la spatele lui. S-o lăsăm să doarmă netulburată. Mâine va fi complet restabilită.

Big Eye dădu afirmativ din cap. Înfăşurându-se într-o pătură peticită, se lungi îndată alături de conaţionala lui, spre a o veghea, fără a mai schimba un cuvânt măcar cu ceilalţi.

— Timpul trece – observă Kentucky, furtuna se depărtează. Mâine va trebui să fim la lucru dis-de-dimineaţă… Munca va fi trudnică. E vremea să ne vedem de odihnă.

Zeke lunganul îl lovi pe Bud cu cotul, apoi lungindu-se lângă Kentucky, care se pregătea să se învelească şi el cu pătura, spuse:

— Ziua a fost obositoare peste măsură şi abia aşteptăm şi noi să gustăm odihna bine meritată. Totuşi am dori oarecari lămuriri.

— Oarecari lămuriri? – îngână Kentucky – Ce vrei să insinuezi cu asta?

Fruntea lui fu brăzdată de o cută de îngrijorare. Nici nu căuta să tăinuiască încurcătura în care-l punea întrebarea camaradului lui.

Zeke se codi o clipă, dar Bud îi dădu ghes, împingându-l cu cotul.

— Mi s-a părut că am prins exact numele pe care tânăra indiană l-a murmurat văzându-te, continuă el.

— *God almighty!…* Tare ascuţit ţi-e auzul *old fellow,* ripostă Kentucky, care-şi recăpătase siguranţa de sine. Nefericita s-a rostit în dialectul tribului „Picioarelor Negre”… n-am priceput boacă din bodogăneala ei.

— Totuşi a rostit un nume, unul singur, cu prisosinţă cunoscut oricărui crescător de vite şi îndeosebi şerifilor din regiunea aceasta.

— Un nume?… Sunt straşnic de curios să-l aud repetat.

— Gunboat.

— Gunboat?

— Exact, Bud şi Alb-ca-Neaua l-au auzit şi ei întocmai.

— Şi de ce v-a putut impresiona numele ăsta?

— De ce?!.. N-ai idee cine e Gunboat Den?

— Lucrez de destulă vreme în ţinutul Montanei şi am avut prilejul să aflu despre cariera aventuroasă a acestui *outlaw* acuzat de o groază de nelegiuiri, şi pe a cărei capturare s-a pus un premiu şi în Montana şi în Canada. E o vreme de când n-am mai auzit vorbindu-se de el. Unii susţin că s-a pornit o luptă îndârjită între el şi Royal Mounted, mai cu seamă cu detectivul Nat Kinley.

— Frontiera canadiană nu-i prea depărtată de Ranch-ul 27… Se prea poate ca lui Gunboat Den, să-i fi venit chef să facă o mică raită prin cuprinsul ţinutului nostru.

Privirea sfredelitoare a lui Zeke scruta fizionomia lui Kentucky. Părea că voia să-i descopere şi cele mai tăinuite gânduri. Fără să se arate cât de cât jignit de atitudinea iscoditoare a *cawpuncher*-ului*,* Kentucky căută dimpotrivă să-şi menţină calmul desăvârşit. Trăsurile lui erau înseninate de un zâmbet, se amuza bătând toba cu degetele pe cartuşiera lui.

— Să-ţi spun drept – zise el – mă miră că-ţi risipeşti interesul pentru *coyotul*[8] ăsta… Lasă pe şerifi şi pe poliţişti să-l urmărească obsedaţi, tu vezi-ţi de ale tale. Noi ne-am strâns aici pentru *round-up,* iar nu ca să facem pe oamenii stăpânirii.

Totuşi Zeke nu se lăsă convertit; alături, Bud aştepta

---

[8] Lupul preeriilor, cunoscut prin laşitatea lui.

palpitând şi, la câţiva paşi, fricosul Jeroboam, asculta chircit lângă foc.

— Îţi mărturisesc cinstit că nu m-am mai gândit la Gunboat, încă de la venirea noastră în partea locului – continuă Zeke. Totuşi e pentru tine lesne de înţeles mirarea mea, când am auzit pe această indiană rostindu-i numele, de cum a deschis ochii.

— De, ştiu eu, poate că mititica l-o fi cunoscut pe Gunboat...

— Incontestabil că da. Însă ceea ce nu pot pricepe e că a pronunţat numele tâlharului, de cum te-a văzut.

Kentucky rămase nemişcat, câteva secunde. Înfrânându-şi anevoie nerăbdarea, cei doi *cowpunchers* şi negrul se căzneau zadarnic să surprindă pe chipul lui cea mai mică nuanţă de tulburare... Niciun muşchi al feţei lui nu tresări. Doar o cută batjocoritoare se adâncise în colţul buzelor.

— La ce bun atâtea tertipuri, zise Kentucky pe un ton desăvârşit de calm. Fiţi sinceri cu toţii: mă luaţi drept Gunboat.

— Nu zic asta...

— Atunci?

— Zic doar că mi se pare stranie exclamaţia fetei, în clipa când te-a văzut.

— De astă dată Zeke lunganul se cam temea să nu fi mers cam prea departe... Vedea nu fără emoţie, – mâna lui Kentucky rezemându-se pe mânerul de fildeş al revolverului lui...

Avusese prilejul să se convingă de minunata siguranţă a interlocutorului său în mânuirea acestei arme şi de aceea ţinea ca discuţia să nu degenereze.

— Păcat că micuţa a adormit, – zise Kentucky. Ar fi putut să ne dumirească, asupra multor precizări

dorite… Totuşi, cred că în starea ei actuală, i-ar fi peste puteri să răspundă la întrebările noastre.

— La ce naiba o fi venit călare prin partea locului?

— Puţintică răbdare, *old fellow…* te vei lămuri chiar mâine.

— Până atunci, Big Eye ne-ar putea da oarecari detalii. Fata nu-i e străină. Poartă îmbrăcămintea femeilor din tribul lui.

— Big Eye e discret… de altminteri aş fi de părere să amâni interogatoriul pe mâine… Uite-te că şi el a adormit… ca-n sânul lui Avram.

Indianul, zgribulit la peretele din fundul colibei, părea că dormea vârtos.

— Nu ne rămâne alta decât să-i urmăm pilda, îi sfătui ca încheiere Kentucky.

Zeke şi Bud se sfătuiră din ochi conchizând că era mai înţelept să nu mai stăruie. Ar fi fost de prisos. De altminteri şi negrul se tolănise într-un colţ.

— Noapte bună, *old-fellows…* şi vedeţi de nu-l visaţi prea mult pe Gunboat, spuse ironic Kentucky.

Înăuntru colibei se lăsă o tăcere îmbietoare la odihnă. Ploaia stătuse.

Kentucky îşi îndrepta din când în când privirea cercetătoare asupra tinerei, care respira acum normal. Pe cât de nepăsător se arătase faţă de tovarăşi, pe atât de mult părea să-l intereseze prezenţa necunoscutei, sub acoperişul cabanei pierdute în mijlocul preriei…

De altfel, cu toată prudenta lor nemişcare, nici Zeke şi nici Bud nu adormiseră. Uneori degetele lor noduroase mângâiau mânerele revolverelor lor. În întunerecul din ce în ce mai complet pe măsură ce se stingea focul, ei observară printre gene silueta

nemişcată şi impresionantă a *cow-boy*-ului… Cu cât chibzuiau mai mult, cu atât erau mai convinşi că Kentucky nu putea fi în realitate decât Gunboat Den, care împrumutase acest nume pentru a scăpa mai uşor de urmărirea reprezentanţilor autorităţii.

Aceleaşi bănuieli îl frământau şi pe Jeroboam. Numai la gândul că putea fi împuşcat de cruntul *outlaw,* nefericitul bucătar simţea o sudoare rece brobonindu-i-se pe tâmple, iar pe piept o greutate insuportabilă…

Indianul, făcând pe adormitul, scruta printre gene mişcările tovarăşilor şi starea tinerei fete, care, singura dintre toţi ocupanţii cabanei, dormea în tihnă, uitând de lungul şi misteriosul drum călare, pe care-l făcuse înainte de a ajunge aici…

CAPITOLUL III.
O DESCOPERIRE MACABRĂ

Abia începuse să mijească la orizont primele licăriri, când Jeroboam deschise ochii întâiul. Cu capul greoi, cu urechile vâjâind şi cu membrele amorţite de lungă imobilitate, ieşi în pragul colibei.

Un vânt proaspăt mângâia molcom faţa bucătarului. Ridică înviorat capul, respirând avid aerul dimineţii. Totuşi nu văzu cerul, învăluit de o ceaţă opacă ce se întinsese peste câmpia înviorată după ploaie.

— Ce zici, amice Alb-ca-Neaua, cred c-o să facem azi treabă bună.

Jeroboam tresări scoţând un strigăt de spaimă, însă numaidecât îşi reveni constatând că nu era decât Zeke în persoană, care se trezise îndată după el şi care cerceta şi el cerul.

— Ai să ne pregăteşti numaidecât cafeluţă straşnică, urmă Zeke – apoi pornim spre Hackamore-Bluff, la tovarăşii noştri care păzesc vitele.

Negrul se grăbi să execute ordinul. Aprinse gătejele strânse în ajun şi pregăti totul pentru cafea. În curând trosnetul focului şi muzica apei în clocote izgoniră tăcerea din colibă.

Unul câte unul din ocupanţii cabanei se trezeau din

somnul ce-i stăpânea.

Indianul se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire îngrijorată înspre protejata lui, cufundată încă într-un somn adânc.

— Ei! mititica noastră ce mai face?

Era Bud care se apropiase de tânăra indiană, frecându-se somnoros la ochi.

— Tăcere… doarme!

Indianul făcuse un pas înainte şi dusese poruncitor un deget la buze, pentru al face pe *cowpuncher* să tacă.

— N-avea grijă, răspunse Bud, n-o trezesc. Totuşi regret că nu-i putem vorbi. Aş da mult să ştiu căror împrejurări se datorează refugiul ei, între pereţii cabanei celui de al 27-lea Ranch.

— Ai să ştii mai târziu – replică Zeke… Doar n-o să-i tulburi somnul numai pentru plăcerea de a-ţi satisface curiozitatea. Pe seară, după lucru, fata va fi mai bine dispusă să ne istorisească păţaniile ei… De altfel Jeroboam, care trebuie să rămână aici de pază, are să vegheze grijuliu asupra-i şi-i va prepara o ciorbă întăritoare.

— Doamne, sunteţi curioşi ca nişte babe! – exclamă deodată surâzând Kentucky, care auzise parlamentarea tovarăşilor lui. – În definitiv, ce importanţă are pentru voi prezenţa acestei nenorocite?

— Pe cinstea mea – ripostă Bud, originală creatură mai eşti Kentucky! Adică cum: tânăra de colea, care aparţine unui trib de dincolo de hotar, se pripăşeşte tocmai aici, şi ţie asta ţi se pare firesc…

— *God almighty…* Priveşte-o atent, mititica… Uită-te la mocasinii ei rupţi, la vesmintele ei murdare de noroi… Grozave sforţări trebuie să fi făcut fetiţa să

ajungă între noi.

— De bună seamă. Nu zic ba. Da’ repet că nu-mi stă în obicei să mă amestec în daraverile altora… Rolul nostru aici e să muncim, nu să pierdem vremea iscodind.

— Bine, bine!… De prisos să ne mai ciondănim… Nu te ştiam atât de ursuz.

Câteva minute domni o tăcere deplină. După ce umpluseră cu apă cele două ligheane de tinichea, *cowpunchers-ii* se spălară repede. Numai Piele Roşie nu se mişcă din colţul său; iar desele priviri în direcţia conaţionalei lui, dovedeau cu prisosinţă interesul adânc ce-i purta…

Dar şi *cowpunchers*-ii şi negrul ocupaţi cu alte lucruri, se dezinteresau de Big Eye…

— Gata cafe! – anunţă în sfârşit negrul.

Toţi se apropiară în grabă de foc… Jeroboam zorit şi el, umplu ceştile cu băutura fierbinte şi aromată, pe care toţi o sorbiră cu poftă, înfulecând la intervale din turtiţele de mălai.

De abia dacă schimbară câte un cuvânt fugitiv între ei, în cursul frugalului ospăţ matinal.

Repede, ca întârziem – spuse apoi Zeke lunganul. Fred Melley trebuie că şi-a pierdut răbdarea aşteptând.

— *By Jove…* Şeful n-are decât să aştepte! Soarele nu s-a arătat încă… Şi apoi e o ceaţă atât de deasă încât cu greu vom putea prinde vitele cu *lasso*-urile ca să le însemnăm cu fierul.

— Haidem, la drum!

Fără nici o vorbă – Kentucky şi Piele Roşie se îndreptară spre ieşire… Big Eye întoarse capul şi privi lung pe indiana care nu se trezise încă.

— Jeroboam, să vegheze asupra ei! zise indianul în

şoaptă adresându-se negrului.

— Da, da, păzeştem bine – asigură bucătarul, Jeroboam doctor bun estem.

Indianul îl ajunse din urmă pe Kentucky care-şi încărcase şaua în spinare.

Cu toţii porniră spre ţarc, când Bud exclamă înmărmurit:

— *By Jove*, al cui să fie calul ăsta?

— Calul ăsta?

— A, da, fără îndoială că e al fetei – urmă Bud, azvârlind de pe spinare şaua ce-o purta şi repezindu-se într-acolo prin iarba deasă şi udă a preriei.

Cu ajutorul lui Zeke nu-i fu greu să captureze armăsarul, care speriat o pornise în galop. De cum îl prinse, Bud chemă şi pe Kentucky, şi pe Big Eye.

— Ia priviţi! Asta e bună! animalul poartă marca ranchului 27.

— Îl recunosc – declară Zeke, e armăsarul dispărut acum câteva zile din grajdul stăpânului.

— Şi cu toate astea, susţin că indiana s-a folosit de el… Nu încape îndoială… Îl recunoşti şi tu Kentucky?

Acesta fără a-şi pierde cumpătul la întrebarea ce i se pusese, răspunse:

— Într-adevăr, m-am folosit şi eu de calul ăsta, mai zilele trecute o singură dată, ca să ajung mai repede la Hackamore Bluff… Totuşi faptul că-l vedeţi aici şi nu în grajdul stăpânului, nu înseamnă că l-a folosit indiana.

— Se găsea aici când te-ai întors aseară?

— N-aş putea preciza, m-am întors în toiul furtunii şi mi-am deşăuat calul în mare grabă. Şi apoi, nici nu m-am gândit să cercetez dacă este un cal în plus, pe lângă ţarc.

Bud clătină din cap neîncrezător:

— Hm!… dezinteresarea ta îmi pare ciudată, mai ales la un tip pe care caii îl pasionează ca pe tine. Ştiu bine că mai degrabă ai renunţa tu la mâncare, numai calul tău să se menţină în formă. Dacă armăsarul ar fi fost aici, tu ai fi băgat de seamă.

— Uf, Doamne, ce de vorbărie pentru fleacuri!… Fred ne va fi aşteptând nerăbdător… n-ar fi mai la locul lui să ne ocupăm de cal mai târziu? Lucrul de căpetenie e că l-am regăsit.

Piele Roşie nu arătase nici o atenţie cât de superficială faţă de comentariile tovarăşilor lui. Privirea lui examina calul.

— Încălecaţi! – zise hotărât Zeke după ce şovăise câteva clipe.

În mai puţin de cinci minute, toată lumea era gata de plecare. „Să-i comunicăm şefului afacerea cu calul – şopti Zeke la urechea camaradului Bud. Mă obsedează bănuiala că Kentucky joacă un rol deochiat în chestia asta… De ce s-a întors aseară atât de târziu? Cum de-a apărut calul după o lipsă de câteva zile! Pun rămăşag pe capul meu că indiana a venit călare pe el la cabană.”

— Puţintică răbdare – opină Bud. Când fetiţa îşi va fi venit în fire, vom pune-o la un interogatoriu amănunţit… Fără doar şi poate că n-o să caute să ne tragă pe sfoară ca amicul Kentucky… Are să se fâstâcească şi are să spună îndată adevărul. Mă întreb însă de ce a rostit numele tâlharului, când l-a văzut pe Kentucky?

— La muncă, băieţi! – le strigă Kentucky. *Go ahead!…*

Şi Kentucky închise în urmă-i îngrădirea, unde armăsarul rămase acum singur.

Timp de peste zece minute, *cowpunchers*-ii străbătură călare o parte din anevoiosul drum peste câmpia transformată în mocirlă şi băltoace, brăzdată de şerpuitoare fâşii înguste de apă.

Deodată Bud, care se găsea în fruntea micului grup de călăreţi, exclamă întinzând mâna spre stânga:

— Atenţie!… Un călăreţ!… Vine val-vârtej spre noi.

Ridicându-se în scări cei trei îşi îndreptară privirea degrabă spre direcţia indicată. Putură întrezări, tuspatru, prin abureala înconjurătoare, silueta unui călăreţ, ce se apropia în galop nebun.

— Whoop!… Whoop!

Călăreţul le făcea semne cu mâna stângă, şi părea pradă unei violente nelinişti. Lovind necontenit cu pintenii pântecele roibului lui, se apropia tot mai mult.

— Nu încape îndoială – e chiar şeful nostru – izbucni convins Zeke lunganul.

— Ai dreptate: e Fred Melley… Ce naiba s-o fi întâmplat? – adăugă Bud.

Călăreţul ajunsese la mai puţin de cincizeci de paşi de micul grup. Cei patru oameni care se opriseră în aşteptare, câteva clipe, porniră repede în întâmpinarea şefului lor.

— Ei, Melley. Ce s-a întâmplat oare? – răsună glasul metalic al lui Kentucky.

Şeful echipei îşi opri calul exact la trei paşi de grupul subalternilor lui… De la prima vedere îţi dădeai seama că omul parcursese o distanţă apreciabilă. Sudoarea se prelingea în picături mari pe obrazul lui congestionat, încadrat de o barbă încărunţită, destul de lungă.

— Iute, *old fellows* – gâfâi el, la Council Creek, pe malul râului…

— Ei, ce s-a întâmplat la Council Creek?

— Aţi fost atacaţi de o bandă de hoţi de vite?

— S-a întâmplat vreun accident? vorbiră deodată toţi trei *cowpunchers-ii.* Numai indianul tăcu, părând mai puţin nerăbdător decât tovarăşii lui să cunoască amănunţit pricina emoţiei noului venit.

Gâfâind, Fred continuă:

— Ştiţi… Acolo… La Council Creek… E un spânzurat!

— Un spânzurat?!… *God almighty!*

— Abia plecasem de la Hackamore-Bluff, unde înnoptase marea majoritate a echipei. Călăream de-a lungul râului, ca să mă încredinţez dacă nu cumva nu s-or fi rătăcit din vite prin partea locului, când dădui peste spânzurat, legănându-se de craca unui stejar.

— Dar cine e? Vreunul de-ai noştri?

Şeful echipei, clătină din cap negativ.

— Nu-l cunosc… De altfel e tot una… M-a zguduit, nu glumă vederea lui. Descălecai numaidecât, nădăjduind că-l voi putea readuce pe nenorocit la viaţă, dar am constatat repede că trupul era ca gheaţa… Probabil că-şi dăduse sufletul cu câteva ore mai înainte. Cum mă aflam la mai mică depărtare de cabana voastră, decât de Hackamore-Bluff, am pornit într-un galop nebun ca să vă anunţ şi să vă cer, ca înainte de a vă duce la posturile voastre, să veniţi cu mine.

Pe când vorbea, Melley îşi ştergea mereu sudoarea cu o batistă vărgată, în timp ce în jurul lui *cowpunchers-ii,* ascultau înlemniţi, stăpânind anevoie neastâmpărul cailor.

— *By Jove!…* Asta ne mai lipsea! – continuă şeful. Un spânzurat pe teritoriul ranch-ului 27; tocmai când trebuie terminat *round-up*-ul!

— În definitiv – îndrăzni a obiecta Zeke lunganul – nu înţeleg la ce ne-am prăpădi aşa cu firea! Treaba lui

dacă s-a spânzurat. Ce-avem să ne amestecăm în daraverile lui?

— Zeke, – ripostă şeful – dă-mi voie să-ţi spun că eşti un dobitoc… Nu ne-or fi privind ele afacerile spânzuratului, dar poliţia o să aibă grijă să-şi vâre îndată nasul în ale noastre… Şeriful va ordona o anchetă ce ne va pricinui cele mai mari buclucuri.

Zeke lunganul se scărpină în cap încurcat:

— Poliţia… băigui el. Şeriful… Adevărat… Nu m-am gândit la asta.

— Şi totuşi era la mintea omului… Iată-ne acum cu o afacere foarte plicticoasă în spinare… Dar pierdem o vreme preţioasă flecărind… Repede… Urmaţi-mă la Council Creek… Poate că vreunul din voi recunoaşte individul…

De grabă, cu toţii porniră în galop precedaţi de Fred Melley, tăind drumul dea dreptul spre locul macabrei descoperiri, ca să parcurgă cât mai repede distanţa de patru mile.

Cowpunchers-ii şi indianul păreau din cale afară de îngrijaţi… Sinistra descoperire se adăugă la prezenţa tinerei din cabană, şi la numele banditului Gunboat, pronunţat de ea la vederea lui Kentucky.

În mai puţin de cinci minute, grupul zorit ajunse la râuleţ. Ceaţa se risipise la razele soarelui. Potârnichile îşi luară zborul speriate la ivirea călăreţilor.

Înaintând de-a lungul ţărmului întrezăriră printre arbori şi copacul uriaş.

— Uite-l nenorocitul de el – strigă deodată Bud. Dar venim cam târziu… Corbii ne-au luat-o înainte!

Nu se înşelase… Câţiva corbi se roteau în jurul cadavrului care spânzura ţeapăn de o cracă de jos.

La apropierea zgomotoasă a grupului, stolul

rapacelor zburătoare se depărtă speriat.

— Descălecaţi! – ordonă Fred Melley. Băgaţi de seamă ca paşii voştri să nu încurce urmele ce se vor fi zărind în iarbă. Vor fi de mare folos Şerifului, când îşi va începe ancheta.

— Evident! Afacerea însă nu-mi prea miroase a bine, obiectă Zeke... Ceea ce e mai plicticos e că tipul ăsta şi-a găsit loc de spânzurat tocmai pe domeniile ranch-ului 27!

Călăreţii îşi priponiseră caii la o distanţă de aproximativ cinzeci de paşi de stejar, înainte de a se apropia de stejar se sfătuiră. Singur Big Eye rămăsese deoparte păstrând mutismul lui obişnuit... Sprijinindu-se de crupa calului, examina cu atenţie spânzuratul... Dacă tovarăşii lui n-ar fi fost atât de concentraţi în discuţie, ar fi putut surprinde strania scânteiere a ochilor indianului, a cărui faţă luase o expresie de ură sălbatică.

CAPITOLUL IV.
CRIMĂ SAU SINUCIDERE?

— E vădit că omul a fost asasinat, declară Melley.

Bud voi şi el să-şi exprime părerea. Dar Melley îl opri cu un gest.

— Ai să vorbeşti la momentul oportun, *old fellow.* Până una alta să examinăm cadavrul mai atent… Urmăriţi-mă… unul după altul. Mai ştii, poate descoperim lucruri interesante.

Oamenii, lăsându-şi caii priponiţi de arbori, porniră pe jos. În frunte, înainta Melley, urmat de Zeke şi Bud; Kentucky era al patrulea iar indianul, tot impasibil, reprezenta ariergarda.

— Iată urma lăsată de mine pe iarba umedă încă, – zise Fred Melley, întorcându-se către tovarăşii lui.

— Cu cât mă uit mai mult – bombăni Bud – cu atât îmi dau seama că urma d-tale e singura în partea locului.

— A plouat prea mult peste noapte – explică şeful enervat şi şuvoaiele de apă au şters urmele. N-a rămas nici urma celui care s-a spânzurat… şi doar n-o fi venit cu balonul să se spânzure!

— Absolut şi părerea mea, – interveni Kentucky. Totuşi mai întâi să ne ocupăm de cadavru.

Propunerea fu admisă.

— Nu-i nicio nevoie să lăsăm să se bălăbănească aşa până ce o veni şeriful – opina Zeke. Mă duc să-l desprind.

Fred Melley aprobă, iar Zeke, ajutat de Bud, se căţără sprinten pe trunchi şi se aşeză călare pe creanga cu pricina. Cu tăişul ascuţit al unui cuţit respectabil, începu să taie funia de care atârna spânzuratul.

— Atenţie! Nu-l lăsaţi să cadă!

Kentucky înaintă numaidecât, ca să apuce în braţele-i vânjoase picioarele cadavrului.

— Dă-i înainte, *old-fellow,* zise el.

Zeke lunganul reteză frânghia şi cadavrul căzu brusc peste Kentucky.

— *God almighty!* Greu mai eşti!

Trupul inert fu întins pe iarbă.

— Lung, Doamne! – exclamă Bud, ştergându-şi sudoarea depe frunte.

— Lung şi voinic, completă Kentucky, aşezându-se în genunchi alături de macabra povară. Oricât m-aş trudi să-l recunosc, nu-l pot identifica. D-ta, Melley, l-ai văzut vreodată, pe cetăţeanul ăsta?

Şeful de echipă se aplecă să examineze atent trăsăturile mortului. Figura descompusă, crispată, cu ochii ieşiţi din orbite, cu buzele şi limba învineţite, se contractase într-un rictus. O bărbuţă încadra pometţii. Îmbrăcămintea îi era zdrenţuită şi udă leoarcă. O şuviţă de păr roşu, foarte lungă, i se lipise pe frunte. Prin deschizătura cămăşii în carouri se vedea pieptu-i păros.

Melley continuă să examineze figura, când Kentucky repetă întrebarea lui.

— Îl recunoşti d-ta pe cetăţeanul ăsta?

Şeful echipei se scărpină încurcat după ceafă şi mormăi.

— De-a face niciodată n-am avut cu tipul ăsta… Şi totuşi, trăsăturile lui nu-mi sunt necunoscute… Nu m-ar mira să fi văzut cândva mutra lui fotografiată.

— Dar tu, Zeke… îl cunoşti?

Cowpuncher-ul, care se ocupa şi el cu examinarea figurii mortului, păru şi mai încurcat decât şeful.

— Zadarnic mă străduiesc… individul nu-i din partea locului.

— Dar tu Bud?

— Eu? Sunt absolut de părerea lui Zeke. Am lucrat în multe ranch-uri din Montana, dar niciodată nu m-am văzut alături de tipul ăsta.

— Dar tu Big Eye?

Indianul rămăsese deoparte la trei paşi. Nu-şi putu înfrâna un tremur uşor, când privirea de oţel a lui Kentucky se aţinti asupra lui.

— Ai mai întâlnit cândva pe omul ăsta?

Zeke şi Bud îi făcură loc să treacă, Pielea Roşie se aplecă şi netulburat examină cu atenţie figura acum hidoasă a spânzuratului.

— Nu – răspunse el cu o voce sigură – Big Eye nu cunoaşte această faţă palidă.

— Cât despre mine, se grăbi Kentucky să declare, sunt oarecum de părerea şefului… n-am avut niciodată nici în clin nici în mânecă cu individul ăsta, însă mi se pare că i-am văzut nu de mult fotografia.

— Fotografia?… interveni Zeke – desigur atunci c-ai văzut-o într-un ziar.

— În vreun ziar sau vreo revistă sau aiurea, n-aş putea spune.

— Dar dacă tipul ăsta a fost într-adevăr fotografiat în

vreo gazetă – observă Bud – atunci e o celebritate.

— Ori celebritate, ori criminal, căci nu uitaţi că presa acordă în coloanele ei mult mai mult loc criminalilor, decât savanţilor sau binefăcătorilor omenirii.

— Inutil să prelungim discuţia – întrerupse Melley – şi la ce bun să ne batem capul, când l-am putea identifica într-alt mod. Trebuie că are la el acte sau hârtii ce ne vor îngădui să-i aflăm identitatea exactă.

— Rezon, accentuă Zeke lunganul, – cum naiba de nu ne gândirăm mai înainte la asta?

Cowpuncher-ul descheie haina mortului cercetându-i buzunarele… Tovarăşii urmăreau neclintiţi şi atenţi operaţia, fără să piardă un singur gest de al lui.

— Un ghem de sfoară… un briceag… o batistă cu dungi, – anunţă Zeke la găsirea fiecărui obiect. Ciudat, adăugă, pot să întorc pe dos totul, nici urmă de portofel sau de o hârtie.

Şi într-adevăr în buzunare nu se mai găsea nimic altceva.

— Cu cât cuget mai mult, cu atât mă dumiresc că bietul om a fost complectamente jefuit şi de bani şi de tot ce avea.

— Asta întăreşte ipoteza, că la mijloc e un asasinat… declară Melley.

— O crimă? dar care din echipa noastră să fi avut interes să omoare pe necunoscutul acesta?

Melley însă întrerupse imediat pe Zeke, care rostise aceste cuvinte riscate.

— Nu numai oamenii noştri, *old-boy,* umblă pe aici. Citeşti gazete şi tu. Vei fi aflat de la ele despre Gunboat Den… Tâlharul a trecut frontiera, a izbutit să scape de urmărirea poliţiştilor de la Royal Mounted… Acum caută pesemne să-şi reia sinistra activitate, prin

vecinătăţile frontierei.

— Crezi deci că Gunboat Den…

— E o simplă probabilitate.

— Aşa dar omul al cărui cadavru l-ai descoperit?

— Poate fi victima banditului… Cine ştie. Poate că nenorocitul să fi fost vreun crescător de vite de aiurea care se întorcea de la vânzare cu o sumuliţă frumoasă, în buzunar.. Mă rog, ipotezele se pot făuri la nesfârşit… Treaba şerifului să clarifice totul.

— Să clarifice… hm! va fi tare greu – opină Zeke lunganul. Un fapt mi se pare cert: lipsa oricărei alte urme, afară de a d-tale, tinde să dovedească neîndoios că asasinatul a fost săvârşit înaintea furtunii... Adică la miezul nopţii. Va fi fost singură victima ori însoţită? Va fi fost urmărită? Să-l fi spânzurat ucigaşul ca să inducă justiţia în eroare?… Mister!

— Dinspre partea mea – replică şeful de echipă, înclin să admit mai degrabă asasinatul cu jaf… Lipsa oricărui act şi a celei mai neînsemnate monede; lipsa inexplicabilă a vreunei arme de apărare… Nimeni nu se aventurează prin ţinutul ăsta fără să aibă grijă să ia un revolver măcar ca să se apere de *outlaws.*

— La drept vorbind, obiectă Kentucky... Trebuie să recunoaştem că dacă omul a cărui identitate nu o putem stabili, s-ar fi purtat cu gândul sinuciderii, n-avea nicio nevoie să ia precaţiuni de apărare… Ce valoare mai are viaţa pentru un sinucigaş?

— De acord, dar nu ţi se pare că spânzurarea asta miroase cale de o poştă a înscenare? Vezi şi singur. Mortul poartă pinteni la cizme. Aşa dar n-a venit pe jos pe teritoriul ranch-ului 27. Dar unde-i e calul?

— De-aş şti – răspunse Kentucky zâmbind – m-aş grăbi să te lămuresc.

— Poftim o dovadă în plus că-i asasinat. Ucigaşul, de n-o fi cumva o bandă întreagă, va fi luat şi calul…

— Foarte probabil.

Pe când acei doi îşi continuau discuţia, Zeke şi Bud se retraseră mai deoparte.

— Ia spune Bud – şopti la ureche întâiul – n-o şti cumva Kentucky mai mult decât se preface, în chestia spânzuratului?

Celălalt *cowpuncher* dădu din cap codindu-se.

— De, nu-mi prea place purtarea lui Kentucky. Mare poftă am să comunic şefului incidentele de azi noapte. Prezenţa indianei, numele faimosului bandit rostit când l-a văzut pe Kentucky aplecat deasupra ei, calul.

— Nu cumva să faci aşa o imprudenţă… Tartorul ăsta a dat gata şi pe mai şmecheri ca tine; şi cum sunt motive să presupui că Kentucky şi Gunboat Den sunt una şi aceeaşi persoană, nu te pripi cu demascarea lui.

— Bine, dar aşa poate că ne fuge printre degete.

— Dar ce te faci dacă pierzi cei şase sute de dolari premiu pentru prinderea lui… Dacă Melley ar afla cele ce s-au petrecut aseară la cabană, ar lua imediat el afacerea în mână şi răsplata ar fi a lui. Pe când aşa vom descurca noi doi caierul. Răbdare numai, fătul meu!

— Mare pehlivan mai eşti, Zeke! La asta nu m-am gândit.

În această clipă, şeful îi chemă pe amândoi.

— Nu mai putem zăbovi aici – spuse Melley – suntem aşteptaţi la Hackamore-Bluff… Vremea e minunată şi avem de lucru.

Şi cu chestia spânzuratului cum rămâne – obiectă Zeke.

— Iată soluţia: tu şi Bud vă repeziţi la Shelby ca să

anunţaţi şeriful. Altminteri spânzuratul are perspectiva de a putrezi aici.

În ochii *cowpuncher*-ului luci un fulger.

— Poţi să te bizui perfect pe noi, Melley, – declară solemn Zeke.

— Repede… Ei, băieţi, la drum! Chestia asta să nu ne facă să ne uităm îndatoririle noastre. Trebuie să încunoştiinţăm şi pe *boss*-ul nostru, care va veni la Hackamore – înainte de sfârşitul *round-up*-ului. Kentucky se grăbi să aprobe dispoziţiile şefului de echipă.

— Iată într-adevăr soluţia care se impunea.

Şeful echipei se depărtase cu Kentucky şi cu Big Eye. Dar îndată întoarse capul, mirat că nu-i vede pe Zeke şi Bud urmându-i pilda şi încălecând pe cai…

— *By Jove…* Ce tot meşteriţi la cadavru? Asta-i treaba şerifului!

— Nu te alarma Melley, răspunse Zeke lunganul. Vrem doar să luăm fiecare câte un căpeţel de funie de la spânzurat. Cică aduce noroc.

Răspunsul stârni surâsuri.

CAPITOLUL V.
IDEEA LUI ZEKE LUNGANUL

Zeke şi Bud – urmăreau cu privirea grupul care se depărta în galopul cailor. De-abia dispăruse printre arborii de lângă ţărm, şi Zeke începu să joace ţonţoroiul lângă cadavru.

— Ce… Eşti scrântit la cap? – exclamă Bud înmărmurit.

— Deloc!… Mă veselesc doar că premiul o să-l câştigăm noi doi.

— Premiul!… Ce fel de premiu?

— Uite dobitocul, a şi uitat! Premiul cuvenit denunţătorului lui Gunboat. Nu vezi că norocul ne zâmbeşte?!

În răstimpul acesta Bud vâră maşinal în buzunar capătul de funie pe care i-l întinde lunganul.

— La „Shelby” – continuă Zeke – o să ne ducem dar abia peste câteva ceasuri.

— Dar să mai aibă timp, Şeriful cu ajutoarele lui, să sosească la faţa locului înainte de se înnoptează, ca să-şi înceapă ancheta?

— Ehei, nici n-o să mai fie nevoie de anchetă?

— Cum asta?

— Simplu. Pentru că vinovatul va fi – nici mai mult nici mai puţin – arestat.

— Arestat?! Ia zi, Zeke, n-ai cam întrecut măsura rachiului, azi dimineaţă?

— Niciodată nu m-am simţit mai limpede la minte, băiete dragă. Mă apucă o poftă nebună de râs, gândindu-mă la mutra ce o va face Nat Kinley.

— Nat Kinley? Mi se pare că nu-i din echipa ranch-ului 27?

— Ce, l-ai uitat şi pe Nat Kinley, detectivul?!… pufni în râs Zeke. Nu prea are noroc cu urmărirea lui Gunboat. În schimb, am să reuşesc eu, dacă-mi dai concursul.

— De-om reuşi, cât îmi dai?

— Două sute de dolari.

— Numai atât? E puţin. Drept ar fi jumătate.

— Jumătate? Adică de ce nu tot? Extraordinar! Ce pretenţioşi sunt tocmai aceia care muncesc mai puţin!!

— O fi, dar riscul meu este egal cu al tău.

— În cazul ăsta, m-oi aranja altcum.

Bud neputându-se decide îndată, Zeke o luă din loc. Bud se răzgândi însă, şi se grăbi să-l apuce de mânecă.

— *By Jove,* susceptibil mai eşti, *old son of a gun!*[9]. Ei bine, consimt.

— Perfect! Aşa te înţeleg şi eu. N-ar fi avut niciun rost ca eu, care sunt autorul planului, să fiu tratat ca un simplu asociat… Gândeşte-te, dacă nu ţi-aş fi dat eu ideea mea, ţi-ar fi trăsnit ţie vreodată prin cap?

— De, ce să zic, – nu!

— Bun. Atunci suntem de acord. Patru sute dolari mie; două sute ţie… Fără socoteli bune, prietenie bună nu se poate.

Tot discutând, cei doi se depărtară de locul sinistrei întâmplări, şi ajunseră lângă cai, pe nesimţite.

---

[9] Fiu al puştii, - termen uzual la cowboy.

Cufundat într-o cugetare adâncă Zeke se opri o clipă răsucindu-şi nervos mustaţa între degete.

— Ai să te hotărăşti odată să-mi expui planul tău? îndrăzni în sfârşit Bud să deschidă gura. Nu pot intra în horă până nu ştiu ce am să joc.

— Mare vrăjitorie nu-i, – răspunse Zeke lunganul. Trebuie să-ţi spun mai întâi, că ultimele ceasuri m-au convins pe deplin. Sunt sigur că vei împărtăşi şi tu ideea mea.

— Care ţi-e convingerea?

— Că Kentucky şi Gunboat Den sunt unul şi acelaşi.

— Şi eu zic la fel… Atâta numai că i-am văzut de câteva ori în ziare fotografia lui Gunboat şi…

— Vei fi ştiind că hoţomanul are talentul de a se schimba la faţă… Dovada a dat-o nu de mult, în chip admirabil, trecând drept şeriful, pe care el însuşi îl asasinase cu o lună înainte.

Bud îl întrerupse printr-un gest echivoc.

— Ia împrospătează-ţi amintirile, stărui Zeke – prezenţa acestui Kentucky în mijlocul nostru, nu-ţi pare nefirească?… Acum două luni, boss-ul a concediat şapte din cei mai buni *cowpunchers…* Şi iată că tocmai la *round-up,* angajează pe acest om de care n-a mai auzit nimeni. Auzi! Să ajungă Kentucky ăsta să ia locul unor tovarăşi de-ai noştri vechi în slujbă! Spune, nu-i din cale afară?

— Poţi protesta cât vrei, un fir nu vei putea clinti din loc. Ştii bine că hotărârile stăpânului…

— Da, da, ştiu din experienţă că nimic şi nimeni nu le poate abate. Îl ştim cu toţii încăpăţânat ca un catâr. Însă, vezi că asta nu mă împiedică să cred că Kentucky l-a fermecat.

— Oricum, să fim drepţi: Kentucky e un om şi

jumătate, nicio muncă, niciun pericol, nu-l înfricoşează. Ţi-aminteşti uşurinţa cu care a îmblânzit taurul acela care doborâse la pământ doi camarazi?

— Exact. Şi Gunboat Den e un călăreţ şi un matador nu mai puţin viteaz. Cică a şi câştigat numeroase premii la *redeos*-urile, de la Helena.

— Dar să ne întoarcem la ale noastre… Pentru mine chestia cu spânzuratul s-a lămurit… Omul a fost asasinat.

— Cine o fi oare?

— Cine? poate că n-o vom afla niciodată, dar nădăjduiesc că în scurt timp vom pune mâna pe ucigaş şi vom câştiga premiul.

— Aşa dar crezi că ucigaşul e Kentucky?

— Nu mă mai tot întrerupe, palavragiule! Nu numai că cred dar sunt convins. Ia spune nu ţi se pare deosebit de suspectă lipsa hoţomanului până-n târziul nopţii pe furtuna de ieri?

— Fireşte că da. Însă ar putea s-o justifice prin rătăcirea vitelor înspăimântate.

— Excelent pretext, de care pehlivanul s-a şi folosit.

— Dar despre victimă ce crezi?

— Adică despre spânzurat? Bănuiesc că-i vreun crescător de vite bogat.

— Nu-i din împrejurimi, de asta sunt sigur, cunoaştem doar pe toţi *ranchmen*-ii din partea locului.

— O fi din Canada. Ţi-aminteşti că acum trei zile a fost târg de vite la Great Falls.

— Ce-are a face în chestie Great Falls?

— Bud, ai fost şi rămâi un găgăuţă. Ce naiba, mai deşteaptă-te cât-de-cât. Omul a avut motive solide să participe şi el la târg. Poţi să le ghiceşti?

— Mai e vorbă! Să-şi vândă vitele…

— Şi prin urmare să încaseze o sumuşoară destul de rotundă.
— Care sumă putea să stârnească lăcomia multor *outlaws*.
— Bravo, iată-te pe făgaşul cel bun. Faci progrese Bud.
— Gunboat Den, va fi aflat de trecerea lui.
— Fără îndoială.
— Şi a căutat să-l suprime.
— I-a întins o cursă şi a izbutit.
— Totuşi în cazul acesta ipoteza ta de adineaori se cam clatină.
— De ce?
— În ziua târgului din Great Falls, noi am început *round-up*-ul. Ori Kentucky se găsea printre noi. Deci îi era imposibil să cunoască situaţia bănească a victimei.
— Judeci ca un ţânc, *old chap!* Kentucky era cu noi, dar ştii şi tu că dispărea adesea pe neaşteptate.
— Dispărea şi Big Eye.
— Nu-i tot una. Big e un admirabil mânuitor de lasso… Aceasta îl obliga deseori să plece în urmărirea vitelor răznite de cireadă. Aminteşte-ţi, indianul se întorcea aproape întotdeauna cu vaca sau viţelul capturat. Pe când Kentucky…
— E drept, totuşi mă îndoiesc şi mă întreb cum ar fi putut ştii ce se petrece la Great Falls. Poziţia noastră aici e cu totul izolată de lume.
— *God almighty!* s-ar părea că te amuză complicarea unei probleme care totuşi e destul de simplă.
Bud clătină din cap lipsit de convingere, ceea ce îndemnă pe Zeke să continue:
— Să admitem că victima îşi număra bancnotele la umbră, fără să ştie că e spionat de Kentucky. La

vederea bancnotelor, ticălosul s-a gândit să-i întindă o cursă… zis şi făcut. Apoi l-a asasinat… Dar în definitiv am la mine şi dovezi.

— Zău?

— Mai mult chiar: şi tu ai…

— Şi eu? Ai căpiat?

— Ba de loc.

Şi surâzând, *cowpuncherul* scoase din buzunar capătul de frânghie pe care-l tăiase adineauri.

— Ce e asta? întrebă el pe celălalt care deschisese ochii mari.

— Păi… funie de spânzurat.

— Bine. Nu observi nimic? Nu recunoşti frânghia?

— E o frânghie ca toate frânghiile.

— Gogomanule! E o frânghie care am împletit-o chiar eu nu de mult, când am făcut *lasso*-uri pentru echipă. Vezi dar, de ce nu mi-a fost greu s-o recunosc.

Bud dădu din cap aprobativ.

— Acum totul e limpede ca lumina zilei. Faptul că am găsit victima spânzurată de această frânghie, arată că ucigaşul e din echipa noastră. Şi care altul ar putea fi decât Kentucky?

— *God almighty!* încep să înţeleg.

— Ce să zic, nu te-ai prea grăbit. Acum să reconstituim activitatea lui Kentucky în timpul zilei de ieri. Până la ora patru după amiază a lucrat, nu glumă, alături de noi. Dar pe urmă…

— Pe urmă a lipsit de mai multe ori, plecând cică în urmărirea unor vite, pe care zicea că le-a văzut el fugind în prerie. Da’ de fiecare dată s-a întors singur.

— Mai mult chiar, a ocolit cu îndemânare toate întrebările noastre. În sfârşit, pe la şase a dispărut definitiv şi nu l-am mai văzut până târziu când s-a

întors la cabană.

— A avut destul timp să-şi prindă victima cu *lasso-ul*, s-o omoare şi s-o jefuiască şi apoi s-o spânzure de copac.

— Apoi, ploaia a şters urmele. Aşa că n-avem ce mai căuta pe aici… Pe cai.

— Unde mergem? La Shelby?

— Nicidecum. Ar fi o tâmpenie. Înapoi!

— La cabană?

— Exact.

— Dacă află şefu'?

— Slăbeşte-mă cu şefu'. Executând ordinul am da timp asasinului s-o şteargă.

În timp ce Bud încălecă, Zeke continuă:

— Să ne închipuim că şeriful izbuteşte să aresteze pe asasin. Ei bine, acesta i-ar sugera ideea practică să ne şterpelească dreptul la premiu. Aşadar, o să lăsăm pe mai târziu drumul la Shelby. Când banditul va fi căzut în mâinile noastre, se poate înfiinţa şi poliţia. În niciun caz mai înainte.

— Dacă şeful ar bănui ceva…

— Laşule! însăşi el se va grăbi să ne felicite dacă reuşim… Sunt împrejurări când nesupunerea devine o necesitate… Şi acum să încălecăm şi… la cabană.

Pe când se depărtau vertiginos, în galopul cailor, obişnuiţi cu alergări de aşa viteză, Bud se adresă camaradului său:

— Zeke, mi-e teamă că corbii se vor năpăsti asupra cadavrului părăsit. L-ar poci, de n-ar mai putea fi recunoscut. Mai bine ar fi să-l pun la adăpost.

Cowpuncher-ul, pătruns de dreptatea camaradului său, consimţi voios.

— Bine, du-te, eu te aştept aici.

După o scurtă aşteptare, Zeke văzu pe camaradul său apropiindu-se. Dar mai văzu mirat un trup omenesc prins de-a curmezişul şeii.

— Corbii şi începuseră să se înfrupte din tru...

Amândoi îşi continuară apoi în tăcere drumul. Zeke părea din nou pierdut într-o cugetare adâncă.

— La ce te gândeşti? întrebă într-un târziu Bud.

— La chestia din cale afară de suspectă a armăsarului dispărut de câteva zile şi brusc regăsit.

— Şi totuşi indiana a venit călare. Am auzit doar tropot de copite.

— Sper că micuţa ne va da toate lămuririle. Tare mă tem numai că nu ştie boabă englezeşte.

— Dar cum speri să-l arestezi pe Kentucky?... Nu s-a dus la echipă cu şeful?

— Dacă e adevărat că el a ucis străinul, îl vom vedea în curând dând târcoale locului faptei lui. Apropiata sosire a şerifului îi dă probabil griji din cele mai serioase.

Ajunseseră la cabană. Descălecară; apucând cadavrul unul de subsuori şi altul de picioare, se îndreptară repede spre cabană, fără să se mai ocupe de caii lor, care începură să pască.

CAPITOLUL VI.
ÎNCĂ UN ASOCIAT

De abia trecuseră pragul cabanei că le şi ieşi în întâmpinare bunul paznic Jeroboam, care împietri nu alta, la vederea cadavrului ce-l aduceau Zeke şi Bud.

— Feri în lături, Alb ca Neaua, strigă Zeke.

Negrul se dădu la o parte neîndrăznind să ceară vreo lămurire asupra neaşteptatei lor întoarceri. Vederea cadavrului necunoscut îl umplea de nelinişte.

Cowpunchers-ii întinseră trupul inert pe un aşternut improvizat de-a lungul rudimentarei duşumele.

— Ce estem asta? – cuteză în sfârşit negrul.

— Un cetăţean pe care l-am găsit spânzurat – răspunse scurt Zeke.

— Spânzurat?!

Jeroboam duse mâna instinctiv la beregată ca şi cum ar fi simţit o funie strângându-l de gât…

— Ai întâlnit vreodată pe cetăţeanul ăsta, Jeroboam? – întrebă numaidecât Zeke.

După ce examină figura hidoasă şi contractată a mortului, negrul răspunse convins:

— Nu văzut niciodată la el.

Bud îşi aminti de prezenţa indianei şi se grăbi să se intereseze.

— Da’ micuţa noastră ce mai face?

— Bine la ea. Mereu doarme – răspunse Alb ca Neaua, întinzând arătătorul spre tânăra fată, întinsă în acelaşi loc. Pieptul ei se ridica şi se lăsa la intervale regulate.

— Ar trebui s-o trezim ca s-o interogăm, îşi dădu Zeke cu părerea; dacă vrem să-l arestăm pe Gunboat.

— Cum! Tu vrem aresteazăm pe Gunboat?

— Vezi-ţi de treabă! se răsti *cowpuncher*-ul, nu-ţi vârî nasul în afacerile mele.

Dar după o clipă de gândire şopti lui Bud:

— Sunt de părere să-l punem pe Jeroboam la curent. Ne-ar putea fi de folos.

— Ascultă, Alb ca Neaua, se adresă el apoi negrului, – ne poţi ajuta… Am pricini multe să cred că Kentucky e însăşi Gunboat Den, despre care ai auzit şi tu.

În ochii bucătarului se aprinse un fulger.

— Jeroboam cunoaştem Gunboat… El mare tâlhar.

— Nu-i numai un tâlhar, ci şi ucigaş… completă Bud.

— Şi mortul de colo e victima lui – adăogă Zeke. Da, unul din cei mulţi ucişi de el.

— Jeroboam înţeles… Zeke şi Bud vrem prindem pe Gunboat şi primeştem premiu… Jeroboam facem tot ce spus la el, dar dai şi la mine parte mare – adăugă el.

— E-he, de s-o amesteca toată lumea, praf s-o alege de faimosul premiu… Ş-apoi, dolarii nu sunt pentru un tuciuriu ca tine…

— Zeke, tu curând vorbeştem altfel. Jeroboam mult folos lui aducem.

Bud dădu lui Zeke cu cotul:

— Într-adevăr, Jeroboam ne poate fi un bun ajutor. I se cuvine şi lui o părticică, ţinând seama îndeosebi că Gunboat nu-i o pradă lesnicioasă… În trei, izbânda sporeşte.

— Prin urmare trei oameni pe un singur premiu – bombăni Zeke. Fie… Jeroboam ai să faci tot ce ţi se porunceşte.

— Jeroboam facem tot… la el bucuros ascultăm… dai una sută dolăr la el, spuse negrul şi gura i se lăţi într-un zâmbet până la urechi.

— Bine, bine, om vedea, ne-om împăca… Nu vom avea mult de aşteptat: Kentucky sunt sigur va veni îndată. Are să găsească el vreun pretext ca să se depărteze de echipă şi să se asigure dacă vine sau nu şeriful… Deocamdată mai grabnic e să interogăm pe micuţa asta. Mai ştii!… Poate că fetica ne-o dezlega enigma… s-o trezim.

Numaidecât Zeke îngenunche lângă indiană:

— E drăguţă, mititica, exclamă el privind-o. Dar ce drum greu a avut de făcut. Ia te uită ce strat de noroi pe hainele ei!

Apoi zgâlţâind uşor umărul fetei spuse:

— Hai, acum trebuie să te scoli! Avem de vorbit cu tine.

Indiana scoase un ţipăt de spaimă. Apoi, deschizând ochii, îşi acoperi faţa cu mâna, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie bătută de acest om necunoscut.

— Nu-ţi fie nicio frică, drăguţă… Nimeni nu-ţi face vreun rău. Suntem oameni cumsecade.

Dar cu cât încerca Zeke s-o liniştească, cu atât ea părea mai înfricoşată; iar prezenţa lui Bud şi a negrului îi măreau neliniştea.

„Zadarnic – mormăi Zeke enervat! Desigur că nu înţelege boacă englezeşte… Dar să mai încercăm”…

— Ascultă mititico, repet că n-ai de ce să-ţi fie frică.

Indiana continuă să-şi ţină ochii acoperiţi, zguduită încă de acelaşi tremur. De câteva ori deschise gura

rostind cuvinte neînţelese.

— Limba de la trib „Picioare Negre”. Eu nu înţelegem! spuse Jeroboam.

Efortul *cowpuncher*-ului se dovedea inutil. Deodată, Indiana sări în picioare scoţând un ţipăt strident. Zărise, printre degete, cadavrul spânzuratului.

— *God almighty!* – exclamă Bud – Ai putea jura că-l cunoaşte pe cetăţeanul ăsta.

Zeke îl întrerupse cu un gest… Indiana cu faţa descompusă de spaimă, rosti şi de astă dată numele lui Gunboat.

By Jove!… Nu m-am înşelat!… Ticălosul cela a săvârşit asasinatul.

Cowpuncher-ul apucă mâna îngheţată a necunoscutei; arătând înspre cadavru întrebă:

— Îl cunoşti?

Indiana păru ca nu a prins înţelesul acestor vorbe. Zeke stărui:

— Gunboat l-a omorât?

O scânteiere ţâşni din ochii fetei:

— Gunboat – repetă ea simplu, pornindu-se apoi pe un plâns nestăpânit.

— Aide, fetiţo, linişteşte-te, ce naiba!… Ţi-am spus-o doar că suntem oameni buni… Noi ştim cine-i Gunboat… În curând vom pune capăt nelegiuirilor acestui *coyot!*

Deşartă stăruinţă plină de duioşie încurajatoare. Indiana plângea şi mai amar… Şi Jeroboam voise şi el să se apropie prietenos de ea, dar indiana îl respinse brutal.

— Zădarnică trudă – observă cu ciudă Bud – ar fi mai recomandabil s-o lăsăm în pace.

Zeke îşi răsucea mustaţa, necăjit şi el.

— Păcat… dar la urma urmelor să nu ne tânguim prea mult… Numele lui Gunboat pe care l-a rostit fata, confirmă bănuielile noastre… Ceva mai precis: Fata ne-a denunţat pe asasin.

— Acum totul e să-l arestăm şi tare mă tem că asta nu va fi uşor de loc, – opină Bud.

— Fricosule incorijibil… De ce să ne mai codim, când ne găsim pe calea cea bună?!… Inspiraţia ta de a transporta cadavrul aici merită complimentele mele. Ştim acum că asasinul e Kentucky.

— *By Jove!* – urmă Zeke, după ce dădu pe gât o înghiţitură de rachiu – mare lucru e prevederea!… Bine că am renunţat la denunţ… încă un mic efort şi premiul e al nostru… Fii încredinţat că poliţia noastră ar fi pierdut o groază de vreme până să descopere adevărul… Uită-te de pildă care este rezultatul faimosului detectiv Nat Kinley… Dobitocul să ia lecţii de la noi… Ce mutră plouată o să facă, aflând că prada ce-o vânează au prins-o doi *cowpunchers*-i din ranch-ul 27.

Buna dispoziţie a lunganului crescuse aşa de mult încât nu se putea opri de a-l gratifica pe Bud cu o lovitură pe umăr, ceea ce provocă imediat protestul lui.

— Mai domol *old cheap…* mă doare.

— Eşti sensibil ca o pisicuţă… Aşa ţi-e firea… Când mă gândesc că vom sufla premiul de sub nasul copoilor, peste câteva ceasuri…

— Nu te supăra, dar cată să nu uiţi proverbul.

— Care?

— Nu vinde pielea ursului din pădure.

— Eşti o cobe.

Un suspin sfâşietor al indianei, puse capăt flecărelei.

— Îţi repet încă o dată fetiţo, nu-ţi mai chinui zadarnic sufleţelul… Gunboat de care pare că te temi atâta, nu-ţi mai poate face niciun rău.

Auzind iar numele banditului, tânăra îşi opri din nou privirea asupra cadavrului.

— Iată, mititico, că mă înţelegi… S-auzim ce ştii…

Şi de astă dată încercarea lui dădu greş, deşi tânăra pronunţă câteva cuvinte, în dialectul necunoscut celor prezenţi.

— Dacă Big Eye ar fi aici – zise Bud – ne-ar putea fi tâlmaci.

— Big Eye va veni tocmai la noapte. Şi până atunci Kentucky trebuie neapărat să fie prins şi silit să mărturisească.

— Cum?

— Cum? De bună seamă că nu stând pe loc. Cred că amicul se va fi găsind la Council Creek, ca să se lămurească în privinţa anchetei.

— Prin urmare, cată să ne repezim acolo.

— Fireşte. E singura şansă posibilă.

— Dacă vine direct aici?

— În cazul acesta Jeroboam, care trebuie să rămână, îşi va face datoria cât mai bine. La nevoie are să ne cheme.

— N-ar fi mai preferabil să rămânem şi noi? obiectă Bud. Dacă fetica va fi asistat la crima lui, fără tăgadă că Kentucky se aşteaptă să fie denunţat… Ar fi capabil s-o suprime.

— Ipoteza e acceptabilă şi-ţi face onoare *old felow.* Eu totuşi înclin să cred că se va duce mai întâi la Council Creek, mai cu seamă că-i şi-n drumul lui… Noi îl vom pândi într-un loc ferit pe ţărm… Un „lasso” bine azvârlit şi iată-l la discreţia noastră.

— Jeroboam rămânem singur? – întrerupse negrul.

— Trebuie, boţ de făină, răspunse Zeke. De altfel, aici nu te paşte nicio primejdie.

— Jeroboam, întorcându-se cu faţa spre cadavru, băigui:

— El aducem piază rea şi duhuri rele!

— Lung şi prost… Mortu-i mort; veşnica pomenire.

— Jeroboam, nu liniştit de loc! Morţii primejdioşi! Toţi!

— Destul! Jeroboam să poftească să fie liniştit dacă vrea să câştige cei o sută de dolari. Ai de altfel în perete un revolver Colt.

— Haidem Zeke – întrerupse Bud – ori plecăm, ori rămânem.

Fără a mai adăuga un cuvânt, amândoi *cowpunchers*-ii adresând un gest prietenesc tinerei, care încă nu părea împăcată cu prezenţa spânzuratului, trecură pragul cabanei şi se îndreptară spre caii lor care păşteau în apropiere.

CAPITOLUL VII.
AVENTURILE LUI JEROBOAM

Plecarea celor doi detectivi improvizaţi părea că tulburase moralul superstiţiosului Jeroboam… Un răstimp îndelungat, negrul se imobilizase în pragul cabanei urmărind cu privirea pe Zeke şi pe Bud până ce dispărură cu totul în zarea depărtată. Apoi, suspinând adânc, negrul reintră gânditor.

Tânăra stătea întinsă pe jos, cu obrajii încă umezi de lacrimi. Părea chiar că adormise. Totuşi dacă Jeroboam ar fi fost mai atent din fire, el ar fi constatat că din când în când ea îl privea pe furiş cu coada ochiului. Privirea ei se îndrepta de asemenea, la scurte intervale, către intrare, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Însă ori de câte ori negrul întorcea capul spre ea, îşi relua imobilitatea.

Jeroboam se apucă de lucru, – rândui toate gamelele la locul lor, după ce le spălase grijuliu. Din când în când se oprea să chibzuiască şi schiţa gesturi largi. Se simţea hărţuit între nădejde şi teamă… Nădejdea în cei o sută de dolari şi teama de neprevăzut, îşi dădea seama că ceea ce voiau să facă cei doi *cowpunchers-i* era mult mai greu şi mai primejdios decât îşi închipuiau ei.

Prezenţa spânzuratului avea darul să-l înfricoşeze…

Un stol de muşte începu să-şi facă de lucru pe obrajii răposatului, – obraji învineţiţi pe cari se grăbi a-i acoperi cu o cârpă.

Un geamăt dureros îl făcu să tresară. Întorcându-şi capul, cercetă amănunţit poziţia cadavrului. Se linişti însă de îndată ce se încredinţă că trupul e tot atât de nemişcat… Doar indiana se ridicase din nou plângând.

— Taci la tine… Nu mişcăm la tine… Nu înspăimântam şi tu bietul negru, spuse bucătarul însoţind vorbele de o mimică savantă ca să se facă înţeles pe deplin.

Un surâs apăru pe chipul tinerei luminându-l. Apoi închise ochii şi adormi.

— Ea adormit… Ea cuminte.

Punând revolverul încărcat la îndemână şi aşezându-se pe scaun alături de masă, Jeroboam începu să parcurgă foile unei gazete învechite, ca să-şi risipească gândurile întunecate,

Totul în juru-i era calm şi tăcut… Numai din grajd se-auzeau lovituri de copită sau nechezatul calului care fusese considerat ca pierdut.

Un pasaj din gazetă îi spori mai mult neliniştea. Redactorul acesteia făcea aluzie la isprăvile banditului Gunboat Den, caracterizându-l drept cel mai abil ţintaş din Montana…

— Vai de Jeroboam, dacă vreodată are de-a face cu el, mormăi negrul, care simţea o sudoare rece brobonindu-i tâmplele. Strânse şi mai tare revolverul în mână… Spânzuratul din faţa lui îi dovedea cât de necruţător era banditul.

Iată însă că dincolo de grajd se arătă, într-un nor de praf, un punct negru ce se apropia – vedenie ce-l smulse din noianul de gânduri.

Negrul îşi încreţi fruntea… Pe măsură ce privea, se convingea că se apropie un călăreţ. Şi – ciudat – personajul nu venea dinspre Council Creek…

Călăreţul gonea nebuneşte.

Inima lui Jeroboam zvâcnea de să-i spargă pieptul. Privirea lui se fixase asupra noului venit. Şi omul nu-i era necunoscut. Era Kentucky, înspăimântătorul Kentucky!

Deznădăjduit, negrul se uită împrejur, neştiind ce să facă. Maşinal apucă revolverul, începu să tremure… Ochii-i ieşiţi din orbite, vedeau pe călăreţ care, ajungând la ţarc, descălecase şi se îndrepta acum spre cabană.

În mintea negrului se perindau idei după idei turburătoare… Spusele celor doi *cowpunchers* îl convinseseră că într-adevăr Kentucky era faimosul Gunboat Den. Tremura ca varga şi nu avea niciun chef să-l înfrunte pe faimosul *outlaw.*

Aruncând în jurul lui priviri de fiară încolţită negrul căuta o ascunzătoare unde s-ar putea refugia ca să scape de urgia noului venit. Prima lui pornire fusese să aştepte, dar acum orice urmă de sânge rece îl părăsi. Ce putea răspunde el dacă banditul observa starea de agitaţie, în care se găsea şi-i cerea explicaţii? Cel mai sănătos lucru, era să se ascundă.

În câteva secunde, bucătarul, care se pierduse complet cu firea, se încredinţă că indiana era tot nemişcată şi cu ochii închişi; nenorocita părea cufundată într-un somn adânc… Atunci, fără să mai stea pe gânduri, Jeroboam se duse în fundul cabanei. Acolo era o ladă mare, în care-şi depozitase provizii de făină ca să nu prindă umezeală; ridică repede capacul greu de lemn şi se strecură înăuntru. Căutând să nu

facă nici cel mai mic zgomot se făcu mic-mititel şi lăsă deasupra lui tăblia grea de stejar.

Nemişcat, ghemuit, ţinându-şi răsuflarea, Jeroboam trăgea speriat cu urechea.

Paşii noului venit se auzeau tot mai aproape. Negrul strânse tare, în mână revolverul.

— Hello!… Ce nu-i nimeni pe aici? strigă pe un ton metalic noul venit.

Jeroboam tăcu chitic. Printr-o crăpătură a peretelui lăzii, vedea pe Kentucky, în pragul colibei, privind neliniştit în jur.

— Alb ca Neaua! N-auzi? Unde eşti Alb ca Neaua?

Lesne de închipuit de ce-l striga; se făcu şi mai mic şi tăcu şi de astă dată. Din ce în ce mai speriat se întreba de ce noul venit nu trecuse pe la Council Creek în drum spre cabană. Zeke şi cu Bud aveau să-l aştepte zadarnic şi planul lor avea să se ducă de râpă.

— *By Jove!* unde să fie oare afurisitul de bucătar, se întreba şi mai cu ciudă Kentucky. Ar fi voit să adauge un potop de vorbe grele, dar se întrerupse. O văzuse pe tânăra indiană care deschisese ochii şi nu părea deloc mirată să-l vadă.

— Ah! – exclamă Kentucky – tot aici eşti mititico?… Am venit într-adins pentru tine.

Dar *cowpuncher*-ul nu continuă, căci fata, care părea că înţelesese de minune fraza lui exprimată într-o corectă englezească, întinse brusc braţul arătând stăruitor lada în care se ascunsese negrul. Apoi, ducând un deget la buze, îi făcu semn să tacă.

În ascunzătoarea lui, pe Jeroboam îl trecură fiori reci. Inima îi bătea de mai-mai să se rupă şi blestema pe indiană care îl păcălise aşa de amarnic făcându-se că doarme. Prăpădit de spaimă, văzu pe Kentucky ducând

mâna la brâu şi scoţând un Colt, pe care îl întinse spre el.

— Ia te uită! aşadar aici e un oarecare dornic să se joace de-a v-aţi ascunselea! *God almighty:* Nu pot suferi pe spioni şi trădători.

Vocea energică şi ameninţătoare a lui Kentucky încredinţă pe Jeroboam că nu-i ardea de glumă.

— Hai! Ieşi sau trag, destulă şagă!

Jeroboam mai şovăi câteva secunde, apoi ridică sfios capacul. Faţa lui care avea acum o nuanţă cenuşie, era plină de sudoare. Ochii lui, holbaţi de frică, priveau jalnic pe noul venit, care-l luase la ochi.

— Cum?! Tu eşti, Alb ca Neaua! La ce dracu te-ai vârât aici? Ce te-a îndemnat să nu răspunzi?…

Jeroboam ar fi voit să spună ceva, dar groaza ce-l copleşise îl amuţise.

Un zâmbet sarcastic, destinse chipul lui Kentucky.

— Într-adevăr, *my boy,* înclin să cred că ai săvârşit ori că plănuiai vreo ticăloşie… De ce te-ai ascuns în ladă? Ştiai doar că n-ai de ce te teme din partea mea. Sunt doar din echipă.

Jeroboam bolborosea cuvinte fără şir, revolverul juca în mâna lui tremurândă

— Ce dracu faci tu cu revolverul acela?

— Omul negru voia să te aresteze, rosti într-o englezească curată indiana.

— Să mă aresteze? De ce? întrebă uimit Kentucky întorcându-se spre vorbitoarea care se apropiase de el.

Pe când Kentucky teroriza pe Jeroboam cu arma întinsă, indiana povesti întocmai convorbirea ce avusese loc între cei doi *cowpunchers* şi bucătar.

— Din surpriză în surpriză! – zeflemisi şi *cowpuncher-*ul*,* pironind pe negrul mai mult mort decât viu, cu

privirile lui de oţel; prin urmare se hotărâse pur şi simplu să mi se întindă o cursă, să fiu dat pe mâna şerifului? Şi tu ai primit să fii părtaş la ticăloşia asta?

— Indiana minţim!... bâigui Jeroboam, aşteptându-se din clipă în clipă să fie împuşcat.

— Tăcere! Ştiu tot ce-mi trebuie despre tine. A! băiete, te-ai băgat unde nu-ţi fierbe oala. Acum să vezi ce-o să mai râdem.

— Iertare! imploră bucătarul. Jeroboam nu vinovat! miorlăi negrul agăţându-se de Kentucky.

Dar acesta îl îmbrânci brutal şi spuse indianei:

Ţine revolverul meu... La prima tentativă a mişelului de colea de a şterge putina, nu şovăi să apeşi pe trăgaci... Eu, deocamdată, am să-l fac cu desăvârşire inofensiv şi incapabil de-a comite imprudenţe supărătoare pentru noi.

— Dă încoace revolverul! se răsti el la negru. E o jucărie prea primejdioasă pentru tine.

Jeroboam se execută instantaneu. Kentucky puse arma pe masă – apoi cu o funie de prins vitele se grăbi să lege fedeleş pe negru, care cu faţa schimonosită, nu opunea nicio rezistenţă.

— Perfect – continuă el – şi-acu să te împiedec şi de-a mai flecări.

Şi legă negrului fularul peste gură.

— Aşa-a! Te-asigur, cumetre chinoroz, că de-acum înainte n-ai să mai poţi mişca nici picioarele, nici labele. Şi să-i chemi în ajutor pe prietenii tăi Zeke şi Bud, cred că nu-ţi mai trece prin gând.

— Repede! pot sosi din moment în moment! îl întrerupse fata. Uitându-se mereu neliniştită la uşă.

— Fii liniştită, draga mea. Ai să ai tot timpul să ajungi într-un loc sigur înainte de venirea acestor doi

gogomani. Păcat că potopul de azi noapte te-a silit să te întorci. Asta a cam complicat situaţia… Acu, desigur că nu te-ai mai fi găsit aici în compania unui spânzurat, ci, liniştită, în mijlocul tribului tău… Însă, pentru asta nu-i prea târziu… În orice caz, şeriful n-o să te mai găsească aici.

Jeroboam, deprimat cu desăvârşire, asculta resemnat convorbirea vecinilor lui, pradă unei nedumeriri uluitoare… îşi dădea perfect seama cât de abil îşi jucase rolul indiana. Fără îndoială că între Kentucky şi ea, fusese o înţelegere; că indiana luase şi ea parte la asasinarea necunoscutului al cărui cadavru zăcea întins sub ochii lor.

— Mi-e teamă că întârziem prea mult – zise indiana suspinând adânc.

— Răbdare mititico… Ştii că frate-tău urmează să se întâlnească cu noi aproape de Council Creek… Ei bine, veţi pleca apoi împreună… Îţi făgăduiesc că atât timp cât sunt cu voi, n-o să se întâmple nimic.

Adresându-se apoi lui Jeroboam, spuse ironic:

— Gata să plecăm. Dar înainte de asta binevoieşte să te laşi pus la un loc sigur.

E mai prudent.

Cum Jeroboam holbase ochii înspăimântat, Kentucky se grăbi să-l liniştească zâmbind.

— Fii bărbat, flăcăule. Vreau să te aşez cam tot acolo unde crezuşi nimerit să te ascunzi.

Şi ridicându-l în braţele lui vânjoase, Kentucky îl transportă pachet, azvârlindu-l apoi în lada de făină, care rămăsese deschisă.

— Aici poţi dormi netulburat *my boy,* ca să cugeţi în linişte asupra neplăcerilor din viaţa iscoditorilor – continuă glumeţ Kentucky. Nu-ţi fie teamă. N-ai să

rămâi mult timp aşa. Oamenii din echipă au să te elibereze înainte de înserat. Şi apoi, poate că încă mai înainte îţi fac o vizită prietenii tăi Zeke şi Bud.

Kentucky închise capacul lăzii.

Indiana stărui să părăsească mai repede cabana.

— Fratele meu de-ar veni! M-au copleşit cele mai negre presimţiri. Dacă şeriful…

— Şeriful încă nu-i aici, de altfel o să am eu grijă să-l ţin pe loc, ca tu şi fratele tău să treceţi graniţa nestingheriţi.

— Şi tu?

Kentucky făcu un gest de nepăsare:

— Eu?… Fii pe pace, draga mea… Kentucky s-a strecurat prin situaţii mult mai grele.

— Ce te opreşte?

— Răspunsul e perfect de simplu: m-a cucerit ţara asta fermecătoare.

— De ce nu treci graniţa odată cu noi?

— Îmi place în Montana… De altfel pe cei doi îi aşteaptă o surpriză de-o să meargă vestea.

— Dar omul negru te va denunţa.

— N-are decât, dacă-i face plăcere… n-am nimic împotrivă!

— Îţi expui viaţa, ca să ne scapi pe noi.

— Repet, fii pe pace… Eu ştiu ce fac.

Indiana era mirată de siguranţa interlocutorului ei.

— Şi-acu să pornim – reluă Kentucky. Ştiu unde pot găsi pe frate-tău… Va născoci el un pretext inteligent, ca să poată lipsi din echipă.

— Dacă o să vă întâlniţi la Council Creek, cei doi inşi o să ne descopere.

— Încă odată îţi spun: Ai încredere în Kentucky.

— Şi-apoi?

— Apoi voi plecaţi şi restul e treaba mea.

Jeroboam, strivit în strâmta lui închisoare, nu pierduse niciun cuvânt mai însemnat din convorbirea *cowpuncher*-ului şi vecinei lui. După plecarea lor, se trudi mult şi în toate chipurile ca să se poată elibera. După multă zvârcolire în făină fu nevoit să renunţe, căci funia îi pătrunsese în carne. Iar despre legătura ce-i astupa gura, era aşa de solidă, încât nu putea scoate niciun sunet.

Trebui să facă haz de necaz, şi conchise că resemnarea şi speranţa erau cele mai nimerite în situaţia lui.

În răstimpul acesta, Kentucky şi indiana se depărtau în galopul nebun al cailor, pe drumul care mergea de-a lungul râului. Fata era călare pe armăsarul pe care venise în seara dinainte.

CAPITOLUL VIII.
DIN MISTER ÎN MISTER

— Dacă mai durează mult aşa, o să trebuiască să ne întoarcem la Alb-ca-Neaua, spuse Bud, ştergându-şi de sudoare faţa cu mâneca hainei.

Alături de el Zeke preferă să dea pe gât o straşnică înghiţitură de rachiu.

Trecuseră două ore de când amândoi dădeau târcoale stejarului de la Council Creek.

În zadar îşi osteneau ochii, cercetând zarea, doar or vedea apropiindu-se silueta vreunui călăreţ. Părea însă că nimeni nu voia să mai dea prin locurile unde fusese descoperit cadavrul spânzuratului.

— Ascultă-mă pe mine, – bombăni Bud – vulpoiul îşi bate joc de noi… O să ne mai dea de lucru… Ar fi fost mai cuminte să fi ascultat de ordinul şefului… adică, să fii anunţat şerifului cazul spânzuratului.

— Repet încă o dată mai mult: nu ştii decât să tremuri şi să te văicăreşti.

— *Damn!…* dacă în clipa asta s-ar apropia de mine Gunboat, te-aş da îndată de minciună. Nu mă tem nici de cel mai primejdios bandit. Mă simt gata să-l înfrunt… Dar din păcate, de când am părăsit cabana, până acu n-am întâlnit măcar un iepure.

— Răbdare… Totul vine la ţanc dacă ştii să aştepţi.

— Naiba să te ia cu vorbele tale! Una mai idioată ca alta… Dacă rămânem buzaţi şi află şeful că n-am executat ordinul, suntem expuşi la concediere… Nici stăpânul n-are să ne scutească de dojeni… Cu cât judec mai matur, cu atât recunosc că mai bine ar fi să nu mai pierdem vremea pe aici… m-am săturat… Aide să anunţăm pe şerif.

Faţa lui Zeke se împurpură:

— N-ai decât să te cari, strigă el. Fiindcă eşti nerăbdător, du-te la şerif. Totuşi te previn: eu rămân… Cât despre cele două sute de dolari, poţi de-acu să nu mai contezi pe ei. M-oi descurca şi singur.

— Bine, dar la ce bun să rămânem?

— Degetul meu mic mă prevesteşte că reuşim.

— Fleacuri. Fii serios… Procedăm orbeşte… Dacă întâmplător şeful s-ar întoarce pe aici, cum ne justificăm?

— Lasă-l în grija Domnului… Să ne vedem de afacerile noastre. De altminteri n-ai ce te teme. E atât de lucru la Hackamore-Bluff, şi şeful nici nu se gândeşte să-şi piardă vremea la Council Creek.

— Dacă e aşa, nici Kentucky n-o să vie.

— Uf! plictisitor mai eşti!

— Mai puţin decât crezi… Dacă degetul tău mic prezice succes, al meu, *old fellow*, mă previne că o să fim pur şi simplu daţi afară.

Şi oftând adânc, Bud cercetă împrejurimile.

Se aşeză apoi la rădăcina unei sălcii de pe malul râului. Căldura era zăpuşitoare… La câţiva paşi cei doi cai se adăpau.

Bud reîncepu seria obiecţiilor. Deodată braţul camaradului lui se destinse ca un resort. Apoi degetele

lui prinseră mâna lui Bud şi o strânseră ca într-un cleşte.

— Ei, ce te-a apucat? Îmi scrânteşti mâna! exclamă Bud înmărmurit.

— Tăcere! N-auzi, palavragiu afurisit?

— Ce s-a întâmplat?!

— Vine!

Zeke se întinse cât era de lung pe pământ şi-şi lipi urechea de muşchi. După câteva secunde, prinse tot mai distinct un tropot ritmic de copite.

— Iată c-am avut dreptate – exclamă Zeke, înveselit, ridicându-se numaidecât – se apropie cineva.

— O fi chiar şeful. Am păţit-o atunci!

Mâna lui Zeke, acoperi brutal gura *cowpuncher-ului.*

— Taci, vită încălţată!... Eşti în stare să compromiţi totul.

Zgomotul se apropie din ce în ce.

— Nu mai încape îndoială. Se îndreaptă spre copac.

— Dacă ne zăreşte caii?

— N-are cum, sunt bine ascunşi.

Ridicându-se puţin, riscară o ochire plină de nelinişte, în direcţia zgomotului. Putură distinge silueta unui călăreţ, apoi şi figura lui.

— *God almighty!* Nu-i cel aşteptat.

Într-adevăr, călăreţul nu era Kentucky.

— Big Eye! exclamă Bud.

— Exact, Big Eye – confirmă Zeke, care spionând pe noul venit, constată că descălecase la câţiva metri de stejarul de care atârnase spânzuratul.

Intrigaţi peste măsură, ambii tovarăşi se întrebau ce intenţii vor fi adus aici pe indian. Îndeosebi, nervozitatea lui Big Eye, desele lui priviri spre cabană, arătau că nu venise ca să prindă vreo vită rătăcită.

— Poate că n-ar fi de prisos să-l întrebăm ce caută pe aici – opină Bud în şoaptă.
— Idiotule! – replică Zeke printre dinţi, vrei să strici totul!
Bud se resemnă. Indianul părea surprins de lipsa spânzuratului. Studia acum cu atenţie pământul.
— Dacă mai înaintează, să ştii că dă peste noi, şopti din nou Bud.
Zeke fu silit să aplice din nou practica metodă a ciupitului.
Iată însă că un zgomot asemănător cu cel dintâi se auzi, de astă dată din partea opusă.
Atât Zeke şi Bud cât şi Big Eye, traseră cu urechea. Big Eye rămăsese şi el nemişcat. Prin ochii lui trecu un fulger. Duse mâna straşină la ochi, ca să se apere de soare, apoi făcând semne cu mâna, strigă:
— *Whopp!… Whoop!*
Un strigăt asemănător, ca un ecou, răsună de la o mică depărtare.
Cei doi *cowpunchers,* ascunşi pe după trifoi, zăriră apropiindu-se în goană doi călăreţi. Putură chiar să-i recunoască. Unul era Kentucky însuşi; celalalt, indiana.
În câteva secunde, cei doi fură lângă indian, care părea încântat că-i vede. Kentucky descălecă numaidecât.
— Ei? – întrebă noul sosit.
— Fratele meu alb, poate fi liniştit… Big Eye a izbutit să se strecoare fără să trezească bănuielile şefului lui.
— Perfect… Însă nu-i timp de vorbă… Trebuie să procedăm repede… Dacă Melley bănuieşte ceva, am pierdut partida… Şi, apoi, trebuie să fiţi mai iuţi ca şeriful.
— Desigur că fratele alb ne va însoţi pe mine şi pe

sora mea?

Kentucky răspunse clătinând negativ din cap.

— Fratele meu şi-a pierdut minţile! protestă Pielea Roşie. Oamenii poliţiei îl vor aresta pentru că ne-a ajutat să fugim.

— Fii pe pace… ştiu ce fac.

Din ascunzişul lor, Zeke şi Bud nu scăpară un cuvânt din convorbirea zorită a celor doi inşi. De câteva ori le fulgeră ideea să pună mâna pe revolvere şi să intervină, dar indiana, care rămăsese pe cal, privea stăruitor în direcţia lor.

De altminterea Zeke nu mai avea nicio îndoială: Kentucky rămânea la discreţia lui. Judecă posibilitatea arestării lui, ca un act simplu şi rapid.

Bud însă, care nu era tot aşa de sigur, strânsese mâna pe revolver, nerăbdător să iasă din aşteptarea enervantă ce i-o impunea Zeke.

Aspra voce a lui Kentucky îi smulse pe cei doi din gândurile lor.

— Haide, Big Eye, plecaţi, graniţa nu-i departe!

Pielea Roşie strânse înduioşat mâna lui Kentucky:

— Niciodată n-are să uite Big Eye ceea ce ai făcut pentru el şi pentru sora lui. Big Eye abia aşteaptă ziua în care să-ţi arate că nu e un nerecunoscător.

— Vorba lungă, sărăcia omului, *old fellow…* Cea mai mică întârziere, vă pune în primejdie. Repede încălecaţi.

Indianul nu se lăsă rugat. După ce şi sora lui îşi luase rămas bun de la *cowpuncher*, încălecară şi se îndreptară în galop nebun spre Nord.

Nepăsător, cu braţele încrucişate, Kentucky urmărea cu privirea pe cei doi fugari ce se depărtau de-a lungul ţărmului, lăsând în urma lor nouri de praf.

— Atenţiei – şopti atunci Zeke lunganul – acum e acum! Ai la tine *lasso*-ul?

Bud dădu afirmativ din cap.

Amândoi ieşiră târâş din ascunzişul lor,

Îndreptându-se fără zgomot, spre punctul unde Kentucky rămăsese nemişcat, cu spatele spre ei, nebănuind parcă prezenţa lor.

— Hai, *my boy!* Comedia s-a sfârşit! Mâinile sus, fără vorbă multă!… Nicio mişcare! De nu, suntem hotărâţi să te doborâm ca pe un câine!

CAPITOLUL IX.
ZEKE ŞI BUD SE DISTING

Kentucky tresări şi se întoarse încruntat cu faţa spre cel ce strigase ameninţarea. Dar nu-şi pierdu sângele rece şi se supuse cât se poate de flegmatic, în timp ce *cowpuncher-ul* care răsărise la câţiva paşi înaintea lui îl ţintea cu revolverul.

— *God almighty*… Ce? Tu eşti Zeke?… Desigur că m-ai confundat cu un hoţ de cai. Poate-oi fi auzit însă că fac parte din echipă?

— Am aflat despre tine încă multe alte fapte, rânji *cowpuncher-ul.* În primul rând am ajuns la convingerea că simpaticul Kentuchy e însuşi Gunboat Den.

— Nu, zău!

Vorbele lui Zeke nu păreau să fi făcut nicio impresie asupra celui vizat. La colţul buzelor lui se ivi o cută ironică, şi ochii lui pătrunzători priveau zeflemisitor pe camaradului lui care-l ţinea sub ameninţarea revolverului.

Acest calm îl cam nelinişte a pe Zeke, care se temea de vreun vicleşug.

— Apropie-te, Bud – ordonă el – În timp ce eu îl ameninţ pe cetăţeanul ăsta cu revolverul, tu să faci bine să-i iei centura cu arme. Are un adevărat arsenal la brâu.

Bud se execută, iar Kentucky nu se opuse cât de cât. Zeke urmă:

— Acum ia *lasso*-ul tău şi leagă-mi-l fedeleş pe dumnealui.

Kentucky ridică din umeri dispreţuitor.

— Fred Melley mă aşteaptă, *old felow!* Destul cu gluma!

— Melley va găsi nimerită lipsa ta, când va afla cauza ei… Ce căutai la Council Creek cu indienii tăi?

— Eşti prea curios, Zeke. Te fac atent că afacerile mele nu te privesc.

— Toată lumea e-ndreptăţită să cunoască faptele şi acţiunile celebrului Gunboat Den.

— Tot mai perzişti să mă confuzi cu banditul ăsta?

— Hotărât că da… Şi-apoi îţi închipui că nici eu şi nici camaradul meu, n-o să pierdem ocazia asta minunată, de a te apuca de guler.

— Şi de a încasa premiul pus pe capul lui Gunboat.

— *By Jove*… Ai ghicit… Orice osteneală cu răsplata ei.

— Fireşte… Dar când osteneala nu e decât o gafă uriaşă…

— Nu te mai fă… Nu ştiu dacă-n faţa magistratului vei avea acelaşi tupeu.

Kentucky zâmbi nepăsător:

— N-aş fi bun camarad, dacă nu ţi-aş repeta că ai nimerit ca Irimia cu oiştea în gard. Îţi făgăduiesc însă o surpriză plăcută. S-o ştii de la mine, Zeke! Eşti un *cowpuncher* din cei mai buni, dar, n-ai niciuna din calităţile necesare, ca să poţi face pe detectivul.

— Destul!… Pierdem vremea cu vorbăria.

Fără să protesteze, prizonierul se lăsă condus de cei doi poliţişti improvizaţi.

De abia putu să încalece cu ajutorul lui Bud.

— *Go ahead! old fellows!* spuse el netulburat.

Fără să răspundă, Zeke şi Bud dădură pinteni cailor. Kentucky era încadrat de ei.

În curând se zări cabana.

— Ce zăpuşeală – izbucni Bud ştergându-şi mereu sudoarea. M-a stors.

— Rabdă şi tu… Merită osteneala când ştii că premiul e sigur, răspunse Zeke.

Kentucky avea aerul că nici nu se gândeşte la posibilitatea evadării de sub escortă; rămăsese nepăsător, primind resemnat aventura. Zeke însă, călărea încruntat; cu o înfăţişare bănuitoare, privea mereu pe furiş pe prizonierul lui. Se temea ca atitudinea călăreţului să nu fie un şiretlic ca să fugă când s-or aştepta ei mai puţin.

Spre satisfacţia amândurora, ajunseră la cabană fără niciun incident.

— Ascultă Bud, du caii în grajd, în timp ce eu îl însoţesc pe individul acesta. Apoi te repezi la Shelby. Ar fi de dorit ca şeriful să poată face ancheta înainte de apusul soarelui – spuse Zeke.

— Aşa va fi, *my boy*, răspunse Bud, repezindu-se să execute ordinul. Zeke nu se mai ocupă de camaradul lui. Cu revolverul în mână, îl împingea pe prizonier înainte. Acesta se mişca destul de încet, căci picioarele îi erau legate.

— Hai intră! Şi fără rezistenţă, că de nu!…

Kentucky execută docil indicaţia, aşezându-se apoi cu dificultate pe un scaun, fără a cere încuviinţarea neînduplecatului gardian.

Zeke cercetând interiorul, exclamă uimit:

— Unde naiba o fi Jeroboam?!

— Cine ştie – răspunse ironic prizonierul. Cum nu ţi-a fost greu să prinzi pe însuşi Gunboat, desigur că îţi va fi mult mai puţin greu să dai de urma tuciuriului.

— *Whoop*! – unde dracu eşti, Alb-ca-Neaua?

Nimeni nu răspunse, dar Zeke trase îngrijat cu urechea. Parcă se auzea un geamăt surd în fundul încăperii.

— *God almighty*! ce înseamnă asta?

Kentucky rămase tot nepăsător, în timp ce negrul, care recunoscuse vocea lui Zeke, se zvârcolea în ladă, doar-doar o da de veste că e înăuntru.

— Geamătul pare că se aude din fundul lăzii, opină Zeke care-şi încorda atenţia.

— N-ai decât să te încredinţezi tu însuţi – remarcă ironic Kentucky.

Zeke, temându-se că aceasta ar putea fi o stratagemă a prizonierului, ca să-i abată atenţia, spuse:

— Te previn şi acum: la orice tentativă de evadare, îţi găuresc numaidecât scăfârlia.

— Fii pe pace, old son of a gun…

Zeke se apropie bănuitor de ladă – din care se auzea geamătul înăbuşit şi zvârcolirile prizonierului. În clipa când ridică brusc capacul, nu-şi putu reţine o exclamaţie de uimire:

— Alb-ca-Neaua, Dumnezeule, în ce hal!…

— Trebuie să recunoşti – observă batjocoritor Kentucky – că bucătarul nostru a ţinut să nu-şi dezmintă porecla de „Făină de Lux”. Asta spre cinstea lui… Uite-l, făină sadea – încheie prizonierul, pe când Zeke înlesnea ieşirea lui Jeroboam.

Cu multă greutate, Zeke izbuti să-l elibereze pe Jeroboam din strânsoarea legăturilor ce-i pătrunseseră

în carne.

Aspectul negrului era din cele mai caraghioase. Părea un om de zăpadă. Când începu să se scuture, ca un câine ce iese din apă, un nor de pulbere făinoasă se răspândi în toată încăperea.

— Tâmpitule! – izbucni *cowpuncher*-ul – aici te scuturi? Zguduit de o criză irezistibilă de strănutat, Zeke se opri în mijlocul camerei. Jeroboam, aproape orbit, se porni şi el pe strănutat. Numai Kentucky părea că se amuză grozav pe socoteala celor doi.

— Du-te dracului afară! – tună furios Zeke, trăgând negrului un picior.

Jeroboam rămase nemişcat, dar începu să urle.

— Ce făceai în ladă? Cine te-a legat aşa?

— El făcut asta! gemu negrul arătând pe prizonier.

Când să se întoarcă spre acesta, *cowpuncher*-ul fu iarăşi zgâlţâit de strănuturi.

— Nu te grăbi, *old fellow,* zeflemisi Kentucky.

— El estem înţeles cu femeia roşie! urmă negrul. El plecat cu ea, după ce pus pe bietul negru în lada cu făină!

— Ce-ai avut cu el? întrebă Zeke pe prizonier. De ce l-ai atacat?

— Ca să-i iau gândurile negre. Uite la el, aşa alb n-a fost în viaţa lui.

Nepăsarea lui Kentucky şi tonul lui ironic îl scoaseră pe Zeke din sărite. Avea o poftă nebună de a-şi descărca revolverul în fruntea prizonierului. Totuşi se stăpâni, în timp ce Jeroboam se aşeză lângă el pe masă şi începu să povestească păţania lui.

— El bandit, fioros! spuse negrul. El neapărat Gunboat Den!

În timp ce Zeke nu slăbea din ochi pe Kentucky,

negrul îi povesti cele petrecute.

— Da, da! – declară Zeke, după terminarea raportului – straşnică viclenie la fetica asta. E neîndoios complicea lui Gunboat.

— Estem! – confirmă energic Jeroboam. Femeile toate mincinos estem!

CAPITOLUL X.
ANCHETA LUI ZEKE

— Acum o să stăm de vorbă numai noi doi – spuse Zeke adresându-se lui Kentucky. Cred că-ţi dai seama perfect, că orice răstălmăciri şi viclenii sunt absolut inutile… De ceea ce meriţi nu mai scapi! Mă uit la tine şi-ţi ghicesc jocul.

— Găsesc inutilă răscolirea amănuntelor, de vreme ce eşti clarificat asupra adevărului – ripostă Kentucky. Şi-n definitiv eşti aşa de sigur că mi-ar fi imposibil să-ţi clatin convingerile?

— N-am timp de pierdut cu palavre… Mărturiseşte că eşti însuşi Gunboat; că numele sub care te-ai strecurat între noi e fals.

— Curiosule! s-a mai pomenit să se mai amestece cineva aşa în afacerile altora!

— Bagă de seamă – izbucni *cowpuncher-ul* – îndrăzneala ta te-ar putea costa foarte mult… În faţa şerifului vei fi silit sa mărturiseşti.

— În privinţa asta, m-oi împăca eu cu el; şeriful e un băiat de zahăr.

— Nu sunt de acord… Şeriful Morsen e un om şi jumătate, cu neputinţă de păcălit. Dovezile contra ta sunt zdrobitoare: omucideri, atentate cu arma în mână, spargeri cu jaf şi alte asemenea „nimicuri”… Ce

te-aşteaptă, să mai fie oare nevoie să-ti mai amintesc? Ştreangul, băiete dragă.

— Exact ceea ce îmi place: să fiu la înălţime...

— Îţi mai arde de glumă?

Un zâmbet batjocoritor lumină chipul lui Kentucky.

— Mă rog, întrebă el agresiv – vreau să cunosc anume de ce mă acuzaţi şi ce drept aveţi tu şi Bud, să vă năpustiţi asupra mea în acest mod revoltător?

— *By Jove*… Ştii că ai haz? Dar şi eu sunt, stimabile Gunboat, ca şi tine la fel de pătrunzător… Degeaba! Să ştii că vinzi pepeni grădinarului.

— Mă onorează că mă compari cu tine.

— Ai să râzi mai puţin când ţi se vor pune cătuşele.

— Zi mai bine: brăţările. Am o slăbiciune pentru giuvaericale.

— Bud e în drum spre Shelby, şi cine râde la urmă râde mai bine.

— Excelent proverb! Om vedea cine va râde la urmă, când vei cunoaşte adevărul-adevărat.

— Adevărul-adevărat, – repetă Zeke revoltat – ce obrăznicie! Ca şi cum nu l-aş cunoaşte pe deplin.

— Ce perspicacitate!

— Crezi poate, Gunboat, că în felul acesta vei face impresie asupra mea?

— Spre părerea mea de rău trebuie să te contrazic, *old fellow.* Sunt grozav de curios să ştiu care anume sunt capetele de acuzare împotriva mea… Eram doar până mai ieri buni camarazi şi nimic nu dădea de bănuit atunci, că în curând mă vei trata atât de urât şi de duşmănos.

— Da, te credeam om cinstit, dar de câteva ceasuri, am căpătat convingerea că eşti un mişel. Mă port aşa dar cum meriţi.

— E drăguţ din parte-ţi… Şi aş putea şti căror destăinuiri se datoreşte certitudinea că eu sunt veritabilul Gunboat Den?

— *God almighty…* mă crezi inconştient? Păi chiar indiana, complicea ta, te-a demascat când s-a trezit.

— Indiana?… Şi eu care mă gândeam că nu înţelegi o iotă din dialectul ei.

— E chiar aşa: nu înţeleg o iotă. Dar numele Gunboat sună la fel în englezeşte şi în dialectul „Picioarelor Negre”.

— A pronunţat ea numele lui Gunboat? Zău că nu-mi amintesc.

— Spune că nu vrei să-ţi aminteşti… Memoria nu mă înşeală niciodată… Mai mult, am înţeles din atitudinea fetii, că tu şi tâlharul sunteţi una şi aceeaşi persoană.

— Ce geniu al deducţiei! Ai putea da lecţii chiar şi lui Sherlock Holmes.

— N-am nevoie să fiu regele detectivilor ca să înţeleg ceva atât de vădit. Sunt uşor de văzut cauzele care te-au hotărât să te angajezi în echipa ranch-ului 27.

— Eşti fenomenal… Spune-mi-le şi mie, *please!*

Zeke întinse mâna spre cadavrul spânzuratului.

Kentucky clătină încet din cap, modulând un fluierat de surprindere.

— *By Jove!* Vrei să spui că am vrut să obţin o bucăţică de funie de spânzurat?

— Destulă glumă! Ai venit nu pentru lucru, ci pentru asasinarea nenorocitului acesta.

— Progresezi. Din bine în mai bine.

— Ştiai că omul ăsta, un crescător de vite bogat, se întoarce de la târgul Great Falls unde şi-a vândut marfa. Ştiai că va avea la el o sumă considerabilă rezultată din vânzare…

— Un sfat bun, Zeke. Lasă-te de păzit vitele şi apucă-te de scris romane poliţiste… Vei avea succese triumfale… Mai rar aşa fantezie fecundă… Urmează, te rog. Eşti captivant.

— Nu-i nevoie să fie cineva şerif ca să înţeleagă ticăloasele-ţi manevre. Sub pretext că te duci să cauţi nişte vite rătăcite, te-ai depărtat fără să stârneşti bănuieli. Te-ai repezit direct la Council Creek, sau în apropiere. Te-ai ascuns, şi de îndată ce victima se găsea în punctul favorabil, ai aruncat laso-ul tău care s-a strâns în jurul gâtului lui sugrumându-l.

— Extraordinar!

— Poţi fi sarcastic cât vrei, n-are importanţă… Am examinat corpul victimei, şi mi-am dat seama că fusese târât pe jos înainte de a fi fost spânzurat de copac:

— Devii tot mai interesant.

Zeke începuse să nu se mai sinchisească de ironia prizonierului său, de exploziile lui de admiraţie sarcastică.

— Povestirea amănunţită a lui Alb-ca-Neaua mi-a înlesnit rezolvarea problemei… Mă întrebam cum ai putut, de unul singur, să-ţi atârni victima de craca stejarului. Complicitatea indianei explică totul. Ţi-a dat o mână de ajutor. Să nu uităm că şi Big Eye, fratele ei, a jucat şi el un rol însemnat în această afacere. Şi dacă tu însuţi le-ai înlesnit fuga peste graniţă, asta-i pentru că niciunul nici celălalt, n-aveau cugetul curat. Dar faptul că au scăpat nu e aşa grav, căci principalul vinovat eşti tu… Şi soarta mi-a rezervat marea satisfacţie de a-l avea pe Gunboat la discreţia mea.

— Zdrobitor! – exclamă Kentucky. Totuşi ai uitat un punct capital. Admiţând că l-am asasinat pe

necunoscutul acesta, am făcut asta în vederea jafului, nu?

— Fireşte... Ai ucis ca să jefuieşti, am zis-o... e limpede ca lumina zilei.

— Este. Şi totuşi, la percheziţia ce mi s-a făcut, nu s-a găsit la mine leţcaie.

Argumentul acesta puse o clipă la încurcătură pe Zeke. Fruntea i se încreţise posomorâtă, dar apoi se însenină iar.

— Ai avut timp s-o doseşti la loc sigur. Dar, poate că ai încredinţat-o unuia din complicii tăi.

— Ei bravo, nimereşti la toate câte un răspuns.

O expresie de mândrie se ivi pe chipul detectivului improvizat.

— Dar ce, credeai că sunt un imbecil?

— Departe de mine acest gând... urmează te rog. Eşti foarte interesant.

— Vezi dar că-i de prisos orice şiretenie cu mine... încă de la începutul *round-up*-ului am prins bănuieli. Desele tale lipsuri, forfoteala echivocă ziua-noaptea, mă făcea să bănuiesc că învârteşti ceva necurat pe la marginile domeniului. Mai vârtos întârzierea ta de azi-noapte mă îndreptăţise a crede că-ţi slujeşti mai de grabă propriile tale interese, decât pe ale boss-ului. Apariţia indianei, numele tău adevărat rostit când te-a văzut, inexplicabila dispariţie şi reapariţia unui cal din grajdul stăpânului... Ei, bine, toate aceste bănuieli au fost definitiv confirmate când la vederea cadavrului fata a rostit încă o dată numele tău.

— Cum, ca a...

— Exact, ea te-a denunţat!

Un zâmbet sarcastic se arătă iar pe figura prizonierului.

— *God almighty…* Ei bine, asta m-a copleşit… Şi ce amănunte ţi-a mai dat?

— N-au mai fost necesare, căci îmi formasem deajuns convingerea… Sunt gesturi şi atitudini cu mult mai elocvente decât cuvintele… Mi-a fost suficient ca să aud pronunţându-se numele tău la vederea cadavrului.

— Admirabil.

— De atunci eu şi Bud, te-am supravegheat de-aproape. Şi vezi că n-am pierdut vremea, căci am izbutit să te arestăm, aproape imediat după ce-ai favorizat fuga complicilor tăi… Fugă care constituie o probă indiscutabilă.

— Pentru mine personal nu-i o probă.

Dimpotrivă: un simplu incident… În definitiv la o mai îndeaproape cercetare, toate aşa zisele probe se vădesc nişte simple presupuneri.

— Presupuneri!? Ce neruşinare!… Oare şi situaţia ta de acum e tot presupunere?

— Evident că nu. Ci este o gafă fără pereche… Faptul că te-am lăsat să-ţi depeni firul ideilor, asta nu înseamnă totodată că aprob teza. Iar… răbdare, *old fellow,* ai să te convingi de asta în curând.

— Încă mai îndrăzneşti să afirmi că nu eşti Gunboat Den?

— Repet că nu sunt Gunboat Den… Regret că trebuie să te contrazic.

— Regreţi de prisos… Mă consider definitiv lămurit.

— Încă o întrebare: L-ai văzut vreodată pe Gunboat Den?

— Nu, n-am avut onoarea. Şi apoi e un abil transformist. Se deghizează ca nimeni altul. De altfel dacă nici şeriful nu izbuteşte să te identifice, mai este

cineva care poate fi chemat urgent. El îţi va veni de hac.

— Cine-i?

— Detectivul Nat Kinley.

Prizonierul nu putu înfrâna o uşoară tresărire la rostirea acestui nume.

— Vezi, vezi, că de astă dată nu ţi-ai putut tăinui emoţia – se grăbi să observe perspicacele *cowpuncher.* Consideră partida ca pierdută.

— Adâncă eroare! – protestă Kentucky zâmbind şi recăpătându-şi degrabă prezenţa de spirit. Doresc chiar foarte mult să cunosc pe acest reputat Nat Kinley… De bună-seamă că e unul din vechii tăi prieteni?..

— Nu. Ca să spun drept nici măcar nu l-am văzut cândva. Ştiu numai că-i un copoi de mâna întâi. Are să fie însă supărat rău.

— De ce?

— Fiindcă premiul la care va fi râvnit, îl voi încasa eu. n-are să fie bucuros că i-a luat-o altul înainte.

— E foarte probabil…

— Premiul de şase sute dolari îmi va fi aşadar înmânat, de îndată ce te voi fi încredinţat îngrijirilor şerifului. Bună ispravă, nu-i aşa?

— Incontestabil. Felicitările mele…

Atitudinea flegmatică a prizonierului intriga tot mai mult pe negru, care-şi fixase privirea asupra lui, hotărât ca la întâiul gest suspect să descarce revolverul ce-l ţinea în mână, preocupat şi de teama să nu se ivească pe neaşteptate vreunul din complicii banditului.

Temerea negrului se dovedi neîntemeiată. Ziua trecu în linişte.

Zeke, plictisit de impasibilitatea captivului său, întrerupse convorbirea şi fuma ţigară după ţigară, ducându-se mereu la prag şi scrutând cu privirea drumul spre Shelby, doar o zări pe cineva venind.

Soarele coborî paşnic, împurpurând cu razele-i minunate colinele şi înălţimile.

Traversând în lung şi în lat cuprinsul cabanei, Zeke îşi trădă vizibil nerăbdarea crescândă:

— Totdeauna am susţinut şi voi susţine că Bud e un imbecil. Dar mai e şi un netrebnic. Îmbătrâneşti, plezneşti aşteptându-l – izbucni el supărat.

Prizonierul, în schimb, îşi menţinea calmul inalterabil, mulţumindu-se a-i urmări cu privirea când pe Zeke când pe Jeroboam. Câte o fugitivă nuanţă de ironie apărea pe figura lui.

Negrul se întreba neliniştit ce manevră perfidă uneltea prizonierul. Jeroboam, păstrase revolverul la îndemână gata să tragă la primul gest suspect.

CAPITOLUL XI.
TRĂSNET DIN SENIN

Soarele apusese pe după coline când Zeke lunganul, care stătea rezemat de pervazul uşii, scoase un strigăt de bucurie.

— Iată-i!… Bud cu şeriful Morsen.

Jeroboam se repezi şi el să scruteze depărtarea. Şi prin colbul ridicat de un galop nebun, zări nişte călăreţi.

— Da, da, sunt chiar ei, urmă Zeke. Morsen pare însoţit de un grup numeros. Bucură-te, *old fellow* – aşteptarea ta e pe sfârşite.

Rostind ultimele cuvinte, se întoarse zeflemisitor către prizonier cu intenţia de a-l săgeta cât mai adânc.

Kentucky însă nu se arătă prea emoţionat de vestea sosirii şerifului şi ajutoarelor lui.

— Şeriful Morsen îţi va reteza pentru totdeauna neobrăzarea… De-acu e rândul meu să râd.

— Te înşeli amarnic *my boy!* Dimpotrivă cred că am să râd eu pe socoteala ta, replică domol Kentucky…

Zeke, lăsând pe prizonier în paza lui Jeroboam, se grăbi să întâmpine cuviincios pe reprezentantul autorităţii.

Spre deplina lui satisfacţie constată că, odată cu şeriful şi cu Bud, sosea şi un detaşament poliţienesc,

alcătuit din zece inşi.

— Bine ai venit, *sherif*, zise *cowpuncher-ul.* Mă temeam să nu-mi fie aşteptarea zadarnică.

Şeriful strânse mâna lui Zeke.

— Aşadar începu acesta, adresându-se lui Zeke, eşti absolut sigur că ai capturat pe Gunboat?

— În carne şi oase! Îl veţi vedea. Îl ţin legat bine de câteva ore la dispoziţia dv.

— Te poţi lăuda că ai avut noroc, nu glumă. Drept să-ţi spun, în clipa când Bud m-a încunoştiinţat de isprava voastră am crezut că e nebun. Ştiam eu că Gunboat se învârteşte prin partea locului, dar chiar să cadă în mâinile tale?!

Tot vorbind, şeriful se îndreaptă spre colibă. Câteva secunde mai târziu, grupul intră înăuntru.

— Unde este individul? – întrebă şeriful numaidecât.

— Iată-l! răspunse Zeke arătând prizonierul, lângă care Jeroboam şedea cu revolverul în mână.

Morsen se opri scoţând o exclamaţie de uimire. Cu faţa radioasă, Zeke se pregătea să primească felicitările reprezentantului forţei publice.

— *God almighty!* Asta e bună! exclamă acesta pornindu-se apoi pe un râs ce se transmise şi celor zece inşi ce-l însoţeau.

Zeke, Bud şi Jeroboam, neînţelegând sensul acestei contagioase izbucniri, se priveau între ei nedumeriţi.

— Permite-mi să-ţi spun *sherif*, că nu pricep râsul dumitale.

— Zău că aşa gafă n-am pomenit. Straşnic! Premiul întâi, *old fellow.*

Cowpucher-ul schimbă o privire de nedumerire cu Bud, care se întreba şi el care putea fi pricina acestei neaşteptate ilarităţi.

Jeroboam privea stupid şi credea că hainele şi părul lui, albe de făină, amuzau pe poliţişti.

— Lămureşte-ne şi pe noi, *sherif*, spuse neliniştit Zeke. Ce e?

— E simplu. Tu şi Bud l-aţi arestat pe Nat Kinley, detectivul însărcinat să-l aducă pe Gunboat Den… viu sau mort!… Zău, ce gafă nemaipomenită! Straşnic!

Trăsnetul de-ar fi căzut la picioarele lui Zeke, nu l-ar fi buimăcit ca această uimitoare şi de necrezut declaraţie a lui Morsen.

— Doamne, să fie oare cu putinţă?

Prizonierul se ridică zâmbind.

— Şeriful spune adevărul, şi adevărul e că eu sunt Nat Kinley şi nicidecum Gunboat Den, cum te încăpăţânaseşi stupid să mă crezi.

— Bine, dar atunci… Kentucky?

— Kentucky e doar un nume de împrumut.. Boss-ul şi Melley ştiau de altfel cine sunt.

— *Damn!* Vasăzică de aia te-au angajat?

— Evident că da. Poliţia fusese încunoştiinţată că tâlharul dă târcoale celui de al 27-lea ranch, aşa că stăpânul tău a recurs la serviciile mele.

În timp ce detectivul explica rostul purtării lui, poliţiştii se grăbeau să-l elibereze din frânghiile cu care fusese legat. Nemişcat, crezându-se pradă unui joc infernal, Zeke îşi trecea mâna pe frunte… Alături de el Bud şi Jeroboam, înmărmuriţi, aveau o înfăţişare jalnică.

— Când îţi spuneam că eşti alăturea cu drumul, continuă Nat Kinley, destinzându-şi muşchii înţepeniţi de îndelunga şi forţata imobilitate.

— Bine, bine, însă de ce nu mi-ai explicat din capul locului ca tu eşti detectivul, exclamă deziluzionat Zeke.

— De ce?... În primul rând pentru că nici atunci n-ai fi dat crezare vorbelor mele... Convingerea se înrădăcinase aşa de adânc în mintea ta, că şi atunci nu aş fi reuşit să te fac să-ţi recunoşti greşeala... Ş-apoi aveam interesul să câştig timp ca să dau răgaz lui Big Eye şi sorii lui să treacă peste frontieră... amândoi au fost pentru mine auxiliari de preţ...

Apoi adresându-se şerifului continuă:

— Trebuie să-ţi explic toate cele ce s-au petrecut... Te vei clarifica peste câteva clipe.

Nat Kinley se apropie de cadavru, lângă care îngenunche. Descoperi cu băgare de seamă chipul acestuia, apoi adresându-se şerifului care se aplecase lângă el:

— *Sherif*, recunoşti această figură?

Cel întrebat nu răspunse imediat, ci fixându-şi privirea asupra chipului învineţit, îi examina cu luare aminte toate trăsăturile. În jurul mortului se strânseseră şi cei zece poliţişti ocupaţi să cerceteze mutra spânzuratului...

În sfârşit Morsen se ridică: dându-şi şapca pe o ureche, începuse să se scarpine la ceafă cu nervozitate deosebită.

— Îţi dai seama acum că totuşi nu te-ai ostenit zadarnic până aici? întrebă detectivul.

— Fireşte că da!... Cadavrul din faţa noastră este al banditului Gunboat Den.

— Gunboat Den! Cum?... Chiar el?...

Făcându-şi loc cu coatele, Zeke se strecură cu oarecare dificultate lângă aşa zisul Kentucky, care sta tot îngenuncheat lângă trup...

— Precum vezi acum, *old fellow*, pretinsul crescător de vite din Helena, pe care... ziceai că l-aş fi jefuit eu

de parale, nu-i altul decât însuşi faimosul bandit căutat de multă vreme.

Cicatricea pe care o are mortul la tâmplă, dovedeşte complet identitatea, interveni şeriful, scoţând din buzunarul vestonului o fotografie, înfăţişând pe criminal. Trăsăturile sunt aceleaşi, doar schimonosite puţin de moarte. Un fapt însă n-a fost elucidat: – Cum de-a ajuns spânzurat de copac?

— Simplu: cineva l-a executat în clipa când se pregătea să săvârşească o nouă nelegiuire. Într-adevăr, din clipa în care se semnalase prezenţa tâlharului pe teritoriul ranch-ului 27, am şi pornit în urmărirea lui… Tocmai era în preajma *round-up*-ului… Proprietarul avea nevoie de câţiva oameni… Astfel mi-a fost uşor să mă prezint şi să fiu angajat, fără ca asta să pară anormal *cowpuncher*-ilor. Ştiam că era absolut indispensabil pentru deplina reuşită a planului meu, să păstrez cel mai strict incognito… O cât de infimă indiscreţie, putea să trezească în spiritul banditului bănuiala, prilejuind chiar şi unele mici imprudenţe, ca de pildă aceea a prietenului Zeke. Ispita celor şase sute de dolari, ar fi stârnit pe prea mulţi: iată explicaţia de ce mi-am luat numele fictiv de Kentucky…

— Perfect călăreţ, mânuitor de *lasso*, ţintaş de frunte… cu aceste însuşiri minunate, incontestabil că nu ţi-a fost greu să preîntâmpini orice neîncredere, răspunse şeriful.

CAPITOLUL XII.
PIELEA URSULUI DIN PĂDURE

— E adevărat. Mi-a fost chiar foarte uşor… Dar asta n-are mare însemnare. Să revenim la incidentele ce s-au succedat pe teritoriul ranch-ului… Exact la trei zile după sosirea mea, camarazii mei de lucru constatară dispariţia unui armăsar din grajdul boss-ului. Un hoţ de cai îl furase cu o zi înainte… Se făcură fel de fel de presupuneri asupra identităţii vinovatului… Eu însă eram pe deplin clarificat… Fusesem anunţat prin unul din rapoartele ce primeam zilnic, că *constables*-ii din Royal Mounted, omorâseră calul banditului Gunboat Den, tocmai în clipa când trecea frontiera… Cum nu se putea lipsi de cal, tâlharul n-a pregetat să fure armăsarul din grajdul care se găsea mai aproape.

Şeriful şi toată asistenţa ascultau concentraţi expunerea detectivului. Zeke şi Bud ascultau şi ei cu moartea în suflet, în timp ce Jeroboam scotea suspine sfâşietoare.

— De îndată ce se văzu stăpân pe cal, tâlharul, care bănuia prezenţa mea prin aceste meleaguri, încercă s-o şteargă iar. Şi într-adevăr, într-o seară izbuti, în ciuda supravegherii pe care o exercitam la hotarele domeniului. Banditul reuşise să se furişeze pentru a

doua oară peste graniţă. Timp de două zile crezui că mi-a scăpat printre degete…

Din fericire, copoii de la „Royal Mounted” vegheau pe teritoriul canadian. Hârţuit de ei, tâlharul se refugie din nou în Montana şi poate că ar continua şi azi să-şi bată joc de noi, dacă n-ar fi săvârşit una din cele mai mari imprudenţe… Hoinărind fără căpătâi, se rătăci în apropierea unui sat locuit de indienii „Picioare Negre”. O tânără fată singură culegea flori!.. Zărind-o, banditul se hotărî numaidecât s-o răpească, cu intenţia de a pretinde apoi o sumă considerabilă de răscumpărare.

Detectivul se opri ca să răsufle puţin. Văzând însă nerăbdarea ce o stârnise între ascultători urmă:

— Tânăra fată era din fericire sora lui Big Eye, camaradul vostru indian. Regăsisem aseară urma lui Gunboat Den, când se produse un incident care precipită şi complică evenimentele… Big Eye, care habar n-avea de tragicul incident ce se petrecuse în lumea tribului său dincolo de graniţă, se depărtase către Council Creek în căutarea unei perechi de vite care se pierduse de cireadă, când deodată auzul îi fu atras de ţipetele deznădăjduite, scoase de un glas de femeie.

Eu mă aflam în apropiere şi mă pregăteam să sar în ajutor nenorocitei. Dar indianul fu mai iute ca mine. Dând mereu pinteni calului, învârtind viguros deasupra capului *lasso*-ul lui, se luă după tâlhar şi după victima acestuia care continua să se zbată cu deznădejde, fără să izbutească să se elibereze din strânsoarea ticălosului.

Timp de câteva minute călăreţul şi indianul care-l fugărea de aproape, galopară pe nerăsuflate, de-a lungul ţărmului. Spre a nu atrage atenţia celorlalţi din

echipă, fugarul se feri să tragă cu arma în indian…

— Bine, dar d-ta ce făceai în timpul acesta? – întrebă unul din poliţişti.

— Eu? Pornii şi eu în galop ca să nu pierd din ochi pe cei doi. Dar această palpitantă urmărire nu dură mult. Indianul câştigă teren şi, scoţând un fioros strigăt de război, aruncă laţul. Cu o precizie admirabilă, *lasso*-ul se încolăci în jurul gâtului banditului. Zguduitura fu aşa de bruscă, încât ticălosul fu azvârlit din şa şi se rostogoli sugrumat prin iarbă, pe când sărmana lui pradă, fata, pierzându-şi echilibrul se prăbuşi brutal la trei paşi de acolo.

Mă grăbii să intervin. Big Eye descălecase şi se repezi în ajutorul sorei lui, care-l recunoscuse şi-l striga cu disperare. De cum mă zări, duse mâna la cuţitul lui de vânătoare.

Descălecai şi eu, şi nu-mi fu greu să-l conving pe indian că nu voiam să-l atac. În acelaşi timp, i-am dezvăluit identitatea victimei lui. Indianul făcuse dreptate! Nu putea fi acuzat de asasinat, dar temându-se de complicaţiile ce eventual puteau rezulta, îmi ceru să făgăduiesc că nu voi spune nimănui nimic. Voia cu orice preţ să evite amestecul poliţiei în acţiunile lui. Şi astfel am înscenat comedia spânzurării. Indiana încălecă armăsarul furat de Gunboat: trebuia în cel mai scurt răstimp să ajungă în satul ei, de dincolo de frontieră, unde nu mai avea grijă de vreo anchetă neprevăzută.

La douăzeci de paşi de locul unde murise Gunboat, se înălţa un stejar mare. Big Eye şi eu ne grăbirăm să atârnăm trupul mişelului de una din crăcile mai joase, în timp ce indiana se îndrepta în galop înspre frontiera ce trebuia s-o treacă.

Indianul, gândindu-se că întârzierea lui va provoca bănuielile şefului de echipă, porni la drum lăsându-mă la Council Creek… Cerul se acoperea de nori ameninţători. Tunetele se apropiau din ce în ce. În curând se dezlănţui o ploaie violentă care nimicea orice urme. Binecuvântam în tăcere ploaia, căci camarazii descoperind pe spânzurat, ar fi început cercetări minuţioase. Furtuna cu torentele de apă se înteţea. Se înnopta. M-am hotărât să mă întorc la cabană unde camarazii erau probabil neliniştiţi din cauza lipsei mele.

— Desigur că d-ta vei fi sosit cel din urmă.

Nat Kinley schiţă un gest afirmativ.

— Tardiva mea sosire trezi bănuiala onorabilului şi prea iscusitului Zeke. Cât despre Big Eye, care m-aştepta cu o îngrijorare şi cu o nerăbdare lesne de înţeles – el se întreba dacă nu mi se întâmplase vreo nenorocire. Întoarcerea mea îl linişti. Dar un alt incident ne îngrijoră, puţin mai târziu, peste măsură…

— Apariţia indianei?

Ai ghicit, *sherif*. Nefericita, surprinsă de furia vijeliei, s-a văzut nevoită să facă cale întoarsă. După ce rătăcise îndelung, zări lumina din cabana noastră.

— O aduserăm înăuntru leşinată… Timp de câteva secunde îşi reveni şi fireşte, instinctiv, pronunţă numele ticălosului răpitor… Excelentul nostru Zeke nu s-a codit să-şi bage în cap, că eu şi cu Gunboat Den - suntem una şi aceeaşi persoană.

Trebuie să recunosc însă că aparenţele au contribuit în chip ciudat la întărirea acestor presupuneri. Temându-se de a nu fi descusută de cei prezenţi, indiana simulă necunoştinţa limbii engleze. Big Eye şi eu aşteptam doar prilejul de a-i înlesni fuga. Dar

realizarea acestui plan se dovedi anevoioasă, căci întoarcerea calului furat stârnise bănuielile *cowpunchers*-ilor. Trebuia să fim prudenţi.

— De ce nu v-aţi gândit la mine? întrebă Morsen. În definitiv Big Eye a fost în dreptul lui. Îşi apăra sora. Nu-i putem lua în nume de rău că a pus capăt carierei criminale ale unui *outlaw* al cărui cap fusese pus la preţ.

— E-adevărat, dar Big Eye e un naiv: îi e groază de autorităţi. A trebuit să-i făgăduiesc solemn că-l voi lăsa să plece cu sora lui, înaintea anchetei. Veni aşadar la începutul după amiezii la Council Creek să m-aştepte. Treaba se complica. Zeke şi Bud îşi puseseră în cap să mă aresteze. De Jeroboam mă descotorosii uşor. Apoi luai fata cu mine şi mă întâlnii cu Big Eye la Council Creek. De-acolo au plecat amândoi în direcţia frontierei, pe care în momentul de faţă probabil c-au trecut-o.

— Şi îndată după plecarea lor au intervenit cei doi *cowpunchers*?

— Aproape în acelaşi clipă, *sherif*. Zeke ţinea neapărat să fiu Gunboat: descoperirea negrului într-o ladă de făină, acuzaţiile lui contra mea şi a tinerei indiene care nu mai şovăise să-mi vorbească englezeşte faţă de Jeroboam, contribuiră, şi ele la rându-le, să complice situaţia mea.

— Cred. Dar n-ar fi fost mai simplu dacă i-ai fi declarat dintru început calitatea de poliţist?

— Am preferat să câştig timp pentru ca să dau lui Big Eye şi sorei lui, cele două ore necesare ca să ajungă la adăpost. De altfel n-aveam să aştept mult, căci Bud plecase la Shelby ca să te încunoştiinţeze. Aveam convingerea că totul se va lămuri la sosirea d-tale. De

altminteri Zeke, cramponat de ideea că eu sunt Gunboat, nu m-ar fi crezut nici în ruptul capului.

EPILOG
PREMIUL ŞI FUNIA SPÂNZURATULUI

Fără a încerca să-şi ascundă necazul ce-l covârşea, *cowpuncher*-ul ascultase expunerea falsului Kentucky. Contractat la faţă, el vedea cu ciudă expresia ironică a poliţiştilor la adresa lui şi a lui Bud, a cărui înfăţişare era tot atât de jalnică.

— Ei bine, acum, Kinley, – începu şeriful – nu-mi mai rămâne decât să te felicit că ai reuşit să duci această afacere la bun sfârşit. Moartea lui Gunboat Den va avea un răsunet enorm, pretutindeni unde a pricinuit pagubă şi groază… Ne-am hotărât să rămânem aici peste noapte, urmând ca mâine să ne întoarcem la Shelby, unde ţi se va înmâna premiul meritat.

— Permite-mi, *sherif*… obiectă Kinley, nu mie mi se cuvine premiul. Mă felicit şi eu de moartea ticălosului care teroriza lumea de ambele părţi ale graniţei; totuşi trebuie să mărturisesc că deşi fugăream pe acest *coyot* de aproape şi arestarea lui nu mai era decât o chestie de ore sau chiar numai minute, altul mi-a luat-o înainte.

Zeke lunganul, care se luminase la faţă, se apropie.

— Detectivul are dreptate, sherif. Bud, Alb-ca-Neaua şi cu mine ne-am muncit din răsputeri să capturăm pe

Gunboat. Nouă ni se cuvin cei şase sute de dolari.

Dar Kinley se grăbi să întrerupă pe cowpuncher.

— Un moment doar, un moment. Dacă poliţia ţi-ar fi ascultat sfaturile, *old fellow*, nici acum nu s-ar şti cine e criminalul. Tu pe el îl luaseşi drept victimă.

— Atunci, premiul?

— Premiul se cuvine lui Big Eye şi sorei lui.

— Bine, dar ei au fugit de frica poliţiei şi tu i-ai ajutat să treacă frontiera.

— Am făcut aşa ca să-mi ţin făgăduiala dată indianului, dar acum poate dormi în tihnă fără să se mai teamă de nimic.

— Pardon! l-a ucis pe Gunboat, nu l-a arestat!

— Kinley are dreptate, interveni şeriful.

Cei şase sute de dolari erau făgăduiţi aceluia ce avea să aducă pe Gunboat, mort sau viu… Voi înştiinţa pe indian printr-un curier că se poate întoarce liniştit la Montana. Banii vor fi păstraţi la Shelby la dispoziţia lui.

— Dar noi, noi – protestă Bud exasperat – noi cu ce ne-alegem?

— Vă făgăduisem o surpriză, răspunse detectivul. Nu mi-am ţinut cuvântul?

— Şi Jeroboam? se amestecă dezamăgit negrul.

— Sărace Alb-ca-Neaua, îl zeflemisi unul din poliţişti, cată să pui doliu după premiu. Negrul doliului o să te ajute să te lepezi de poreclă.

— Şi când te gândeşti că vârâsem cu grijă în buzunar o bucată de funie de spânzurat! mormăi Zeke lunganul… Am fost destul de idiot să cred că-mi poate purta noroc.

— La dreptul vorbind, funia ta de spânzurat nu era decât o funie de gâtuit, conchise şeriful. Nu e aşadar nicio mirare că ţi-a fost fatală.

Cei doi *cowpunchers* aruncară în foc cu năduf aşa zisele lor fetişuri, în timp ce negrul, scoţând un suspin adânc, începu să învârtă filozofic linguroiul de lemn în ceaunul cu mămăligă.

SFÂRŞIT

Coperta originala:
Editura “ADEVERUL” SA

